

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL I
SEPTEMBRIE - OCTOMBRIE
1972

C U P R I N S

— Realități Contemporane	D. Popa
— Adam, Hristos și noi	D. I. Bădescu
— Unitatea creștină	I. Dinescu
— Isus Mântuitorul	H. Arteniian
— Păcatele cele mici	C. Adv.
— Psalmul 25 (Versuri)	I. Bătrina
— Bunătatea	Redacția
— Harul și viața de credință	V. Florescu
— Evanghelia mântuirii	E. Bostan
— Epistola către Evrei	D. Popa
— Lucrarea Duhului Sfint	A. Doroftei
— Închinare	V. Florescu

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

În cadrul acesta festiv la scară națională, prilejuit de sărbătorirea celei de-a 25-a aniversare a Republicii, oamenii muncii din țara noastră, întreaga suflare a țării face să apară roadele puternicului lor elan creator. Toate județele țării raportează noi și noi realizări, ceea ce contribuie la dezvoltarea țării noastre, la ridicarea nivelului de trai al popoului nostru. Zilnic presa raportează țării aceste realizări ce au devenit parte din tabloul cotidian al patriei noastre. Astfel: La uzina de mașini electrice din București, omologarea a trei noi tipuri de motoare asincrone; Roman — un plus de 2.000 tone de țevi prin scurtarea duratei reviziei; la Cimpulung, în primele două luni de funcționare — 800 tone ciment peste plan; la Deva, producție suplimentară în valoare de 165 milioane lei; la Reșița, Slatina, Craiova, Galați și pretutindeni fac să-și spună cuvântul cu legitimă mândrie aceste realități contemporane ale realizărilor societății noastre.

— „În aula Academiei de Studii Economice, și-a deschis lucrările cea de a 3-a Conferință Mondială de cercetare a viitorului, Conferință ce se desfășoară sub înalul patronaj al Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România“.

— „Proiectul de lege privind remunerarea după cantitatea și calitatea muncii în unitățile de stat continuă să stea în atenția opiniei publice care apreciază în mod unanim justetea și însemnătatea prevederilor înscrise în proiectul acestui act legislativ și care subliniază influența pozitivă ce o va exercita această reglementare asupra procesului de perfecționare a tuturor domeniilor vieții social-economice“

— „Întâmpinat cu o deosebită dragoste, cu sentimente de înaltă prețuire de locuitorii orașelor și satelor, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită de lucru în județele Alba, Hunedoara și Sibiu, unde s-a întâlnit cu colectivele de cameni ai muncii, a analizat la fața locului căile pentru înfăptuirea obiectivelor stabilite de Congresul al X-lea al partidului, pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, pentru creșterea continuă a nivelului de viață și civilizație al populației“.

— Pe platforma industrială de pe Valea Trotușului a intrat în probe tehnologice prima instalație românească pentru fabricarea latexurilor sintetice — cele patru sortimente de latexuri sintetice, precum și rășinile butadien-stirenice care vor fi produse aici au utilizări în industria ușoară, în special la confecționarea încălțăminte, precum și la fabricarea polistirenului A.B.C. Prin intrarea în producție a acestei instalații, grupul industrial de petrochimie din Borzești va realiza o nouă producție suplimentară în valoare de peste 20 milioane lei. —

— În prezența președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Excelența Sa Domnul

Nicolae Ceaușescu, a avut loc în capitală, în dimineața zilei de joi, 21 sept. inaugurarea Centrului European al UNESCO pentru învățământ superior, eveniment cu multiple și profunde semnificații nu numai în afara colaborării interuniversitare și științifice pe continentul nostru ci și pe planul promovării unui climat de colaborare și înțelegere între statele europene.

Cu această ocazie Dl. René Maheu directorul general al UNESCO remarcă:

„Inaugurând Centrul European pentru învățământ superior, țin în primul rând să adresez autorităților române expresia profunde mele recunoștințe pentru generozitatea cu care au binevoit să găzduiască în București acest nou organism.

Campion al cauzei cooperării Europene, pe care se străduiește s-o promoveze în toate împrejurările, desfășurând un efort considerabil de reînnoire a învățământului, mai ales a învățământului superior, guvernul român a dovedit un interes foarte viu și cât se poate de activ față de acțiunea care se desfășoară astăzi... Participarea cu înaltă semnificație la această inaugurare a Excelenței Sale Domnul Nicolae Ceaușescu președintele Consiliului de Stat, constituie o garanție a sprijinului pe care îl va avea Centrul în această țară și, în același timp, o nouă și expresivă dovadă a atașamentului Republicii Socialiste România față de acțiunea de pace și progres a UNESCO, și îndeosebi față de eforturile sale în favoarea cooperării și securității Europene“.

— Timp de două zile, delegația de partid și de stat a țării noastre condusă de Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a făcut o vizită în R. P. Bulgaria.

În cursul discuțiilor s-a exprimat hotărârea celor două părți de a colabora în vederea utilizării complexe a potențialului hidroenergetic și de navigație al Dunării. În acest sens, s-a ajuns la un acord și a fost semnat un protocol corespunzător cu privire la realizarea în comun a complexului hidrotehnic Cioara — Belene pe Dunăre.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, prietenească și într-un spirit de înțelegere reciprocă“.

— Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România a făcut în ziua de 2 oct. o vizită de lucru la Cluj. Conducătorul Statului nostru a participat la festivitățile organizate cu prilejul deschiderii noului an universitar. Cei peste 22.000 de studenți clujeni au făcut Excelenței Sale o entuziastă primire. În discuțiile cu cadrele didactice și studenții, în cuvântarea rostită la mitingul festiv consacrat deschiderii noului an de învățământ universitar, conducătorul Statului nostru a dat indicații prețioase pentru perfecționarea învățământului. —

D. Popa

REALITĂȚI CONTEMPORANE

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit". Rom.5,12.

Dumnezeu a creat pe Adam cu un suflet sincer; El îi dădu aplicațiunii nobile, fără porniri spre rău. El îl dotă cu puteri de pricepere înaltă, și îi puse în față tot ceea ce l-ar fi putut determina, să țină cu tărie la credințioșia sa. Ascultarea desăvârșită și veșnică era condiția fericirii veșnice. Sub această condiție el trebuia să aibă pururea intrare liberă la pomul vieții.

Adam

Prin călcarea poruncii divine de către Adam, păcatul a fost transmis asupra tuturor. Păcatul a adus o despărțire de Dumnezeu, izvorul vieții, și astfel viața veșnică a fost zădărnicită pentru toți urmașii primului Adam. Prin efectul păcatului natura morală a fost pervertită și adusă în stare de neorinduială: Toată gândirea, simțirea și voința celui păcătos erau de acum în contradicție cu voința supremă a lui Dumnezeu. Păcătosul căzuse în afara naturii divine. Lângă Ființa dumnezeiască, ce cuprindea totul ce se numea Marele „Eu Sfânt“, păcătosul a așezat propriul său „eu“. Gândirea păcătosului era de acum îndreptată spre sine însuși, în loc să fie îndreptată spre Dumnezeu. Egoismului i-au urmat toate relele: Nedreptate, cearță și războiul. Acel proces din grădina Edenului a fost o mare nenorocire ce lovi familia omenească. Adam cel neprihănit, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, a devenit un păcătos, care trăia continuu în nesupunere față de Dumnezeu. Vestmintul sfințeniei îl schimbăse cu haina nedreptății.

Așa se prezenta prima pereche de oameni care fusese chemată să perpetueze neamul

omnesc. Întrebarea care se pune acum conștiinței noastre morale este: „va permite Dumnezeu, ca tot răul care s-a transmis asupra tuturor urmașilor lui Adam, ca familie omenească, să se prăbușească în pierzare veșnică? Sau Dumnezeu va executa un plan prin care va șterge vina celui vinovat și va ispăși răul, ca iarăși să poată pune pe om în starea voită de Dumnezeu la început?”

Înainte ca noi să răspundem la aceste întrebări trebuie să fim convinși despre faptul că Dumnezeu n-a fost cu nimic vinovat de căderea lui Adam și a Evei. Adam a fost creat desăvârșit și de aceea vina trebuie să cadă asupra lui însuși. Călcarea poruncii lui Dumnezeu a fost un fapt și un act liber consimțit al lui Adam, însuși, și de aceea, chiar dacă el a fost ispitit de Diavolul la păcat și la neascultare continuă față de Dumnezeu, vinovăția păcatului și a neascultării rămâne în mod exclusiv să fie pusă în seama celui ce făptui păcatul.

Hristos

Ființa lui Dumnezeu nu este numai o întrupare a puterii și a vieții, ci și o întrupare de preocupări ale dreptății și ale adevărului. Dumnezeu nu poate renunța la aceste însușiri și nici nu poate să le modifice și să le slăbească. Cel Atotputernic însă este și un Dumnezeu al iubirii și al desăvârșirii. Oriunde se dezvoltă Ființa Sa în toată plinătatea și oriunde guvernează voința Sa, acolo locuiește bucuria, pacea și iubirea în toată splendoarea și frumusețea lor.

„După păcătuirea lor, Adam și Eva nu mai puteau locui mai departe în Eden. Ei se rugară stăruitor ca să fie lăsați încă în patria nevinovăției și a bucuriei. Ei mărturisiră, că au pierdut orice drept asupra acestei locuințe fericite, se obligară însă pentru viitor, a dovedi o ascultare strictă. Dar ei

primară răspunsul, că natura lor a devenit atât de stricată, încât puterea lor de a se împotrivi răului s-a micșorat și s-a deschis lui Satana calea, de a avea o intrare mai ușoară la dinșii. În starea lor de nevinovăție ei au cedat ispitei, și acum în stare de vinovăție conștiința ei vor avea mai puțină putere, de a-și menține credințioșia“.

Dumnezeu nu putea și nu voia să suspende schimbarea survenită în propria lor ființă prin actul lor liber consimțit. Păcătosul trebuia să-și păstreze voința liberă, în mod corespunzător cu înalta sa demnitate de om. Astfel că Dumnezeu nu putea decît să lase răului frâu liber și permise ca natura rea a lui Adam și Eva să fie moștenită de către urmașii lor. Dar prin făgăduința unui Mîntuitor, păcatul și urmările lui trebuiau să fie înlăturate.

Noi, ca urmași ai lui Adam, nu sîntem vinovați de păcatul lui, ale căror urmări le avem de tras. Aici, ne vine în ajutor iubirea lui Dumnezeu, care vrea să ne mîntuiască: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3,16. Tatăl a dat pe Fiul Său pentru întreaga lume, pentru toți oamenii. Hristos a voit să sufere — moartea, să ia asupra Sa urmările păcatului și să mîntuiască pe cei păcătoși. Pentru a stîrpi răul, Mîntuitorul a voit să sufere personal din pricina păcatului, luînd asupra Sa povara păca-

și Noi

telor noastre, ca să-l înlătore din calea noastră pentru totdeauna. Așa că Dumnezeu nu poate să fie învinuit că nu Se interesează de soarta păcătoșilor; nu, dimpotrivă, Hristos a dat totul ca să ne mîntuiască: Asemănarea Sa cu Dumnezeu, mărirea cerurilor, viața Sa însăși, și cu un cuvînt, a dat to'ul. Ca Fiul al omului pe acest pămînt a trăit printre oameni, a suferit asprimea lor și la

urmă de tot a suferit moartea. El a fost pironit pe cruce pentru că mai marii preoților și cărturarii erau geloși pe El pentru că poporul căuta la El ajutor, învățătură și mîntuire. Iubirea lui Hristos pentru păcătoși i-a adus moartea și încă o moarte rușinoasă pe cruce.

Această iubire era valabilă nu numai pentru cei buni, ci și pentru cei răi. Totuși, El a fost numit prietenul „vameșilor și al păcătoșilor”. Să observăm, Isus este prietenul vameșilor și al păcătoșilor și El vrea să le ajute acestora. Aparținem și noi acestor clase? În felul acesta, Isus este prietenul nostru și El vrea să ne mîntuiască. „Veniti totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna.

Urmările păcatelor sînt generale, dar Hristos S-a îndurat de toți. El a murit pentru toți. Moartea Lui plătește toată datoria și vinovăția păcatelor. Ca dovadă avem cîteva texte din Sf. Scriptură: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atît mai mult acum, cînd sîntem socotiți neprihăniți, prin singele Lui, vom fi mîntuiți prin El de mînia lui Dumnezeu”. Rom. 5,8.9. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. 1 Ioan 2,2.

Aceste texte din Sfînta Scriptură ne arată în mod lămurit că Hristos a murit și pentru noi toți. Jertfa de pe cruce are o însemnătate personală pentru cel păcătos. Datoria este plătită în mod desăvîrșit. Aceste gînduri ar trebui să ne facă a înțelege realitatea. Aceste gînduri să ne stimuleze la mîntuire și recunoștință față de Hristos Mîntuitorul și față de Tatăl nostru ceresc. Recunoaștem că prin această iertfă Dumnezeu ne iubeste și El dorește ca să ne ajute. El ne iubeste cu o iubire veșnică.

Dumnezeu ne iubeste cu o iubire fierbinte și lucrează pentru noi și în favoarea noastră,

ca să ne mîntuiască. El zice: „Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. Prov. 23,26. El dorește să ne deschidă ochii, ca să putem recunoaște puterea mîntuitoare prin Hristos. El dorește să ne prefacă într-o ființă nouă. Aceasta este intenția și străduința Sa. Tot ce s-a pierdut prin Adam, ni se dăruiește prin Hristos. „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la noi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi sîntem lucrarea lui Dumnezeu, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. Efes. 2,8—10.

Ce creștin, ce păcătos n-ar trebui să fie miscat și biruit de această iubire? „Acela care iubeste mai mult pe Isus va face cel mai mult bine. Nu e hotar pentru dăruirea aceleuia, care dînd eul la o parte, dă ocazie Duhului Sfînt să lucreze asupra inimii sale și trăiește o viață după voia lui Dumnezeu. Dacă păcătoșii vor suporta disciplina necesară pentru lucrarea aceasta fără a se plînge și fără a slăbi pe cale. Dumnezeu îi va învăța în fiecare oră, în fiecare zi. El dorește să le descopere îndurarea Sa”.

Apostolul Pavel scrie: „Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile? Cine va ridica pîră împotriva alesilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteste neprihăniți!” Rom. 8,31—33.

Credința în Hristos ne aduce în orice timp desăvîrșire dumnezeiască. Această credință atinge tronul harului și atrage puterea și dreptatea lui Dumnezeu în inimă. Credința este mult mai mult decît o anumită învățătură, ea este cerința sufletului după Dumnezeu, este o încredere în Dumnezeu și o legătură cu Tatăl

nostru ceresc. O asemenea credință este o împărtășire cu Dumnezeu. Toți credincioșii sînt desăvîrșiți în Hristos Isus, nu există credincioși păcătoși, bineînțeles, însă, aci este vorba de credincioșii cei drepecți. Nici un credincios nu este în sine desăvîrșit, căci adesea greșim; dar prin credința în Mîntuitorul nostru Isus Hristos, la cererea noastră ni se va ierta totul și ni se împrumută iarăși dreptatea desăvîrșită a lui Dumnezeu. Astfel, că noi putem să fim desăvîrșiți în slăbiciunile noastre, dacă noi sîntem născuți în Hristos. Cine este sigur de iertare, nu trebuie să se mai considere ca păcătos: „Acum dar nu mai este nici o condamnare pentru cei cei sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pămîntesti, ci după îndemnurile Duhului”. Rom. 8,1. Apostolul Pavel vorbind către comunitatea din Colosea un cuvînt despre marea mîntuire, care ne este nouă de folos, scrie: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gîndurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămîneți și mai departe întemeiați și nedintîți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărui făpturi de supt cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel”. Colos. 1,21—23.

Astfel, în credința fără pată și neclintită în Hristos Isus, sîntem „sfîncți”, fără pată și fără vină în fața lui Dumnezeu. Dacă Cel Atotputernic întreprinde o lucrare, aceasta este ceva mare și puternic, după cum este scris: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea”.

UNITATEA CREȘTINĂ

Filip. 2,13. La fel stau lucrurile și cu planul de mântuire, care cuprinde mult mai mult decât putem noi să ne închipuim. Prin Adam a venit păcatul în lume, care a trecut la toți urmașii lui și ca urmare a călcării sale, noi am moștenit firea cea rea; al doilea Adam, Fiul omului, ia urmările păcatului asupra Sa și din iubire față de noi, El a suferit moartea. Acum, cine crede în El și se încrede în El, acela va fi făcut părtaș de viață veșnică, de fericire și mărire cerească. Dumnezeu este plin de iubire și este drept în judecățile Sale.

Toate aceste daruri sînt din her, un dar de bună voie, fără nici un merit al păcătosului. Ni se dăruiește prin credință, prin adevărata credință. „Fiecare care crede că Isus Hristos este Mesia, este născut din Dumnezeu, și fiecare om, care iubeste pe Dumnezeu, iubeste și pe copii Lui”. Prin aceasta cunoaștem noi că iubim pe pe copiii lui Dumnezeu, dacă iubim pe Dumnezeu și împlinim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce cîștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. I Ioan 5,1—4.

Nouă ni s-a descoperit harul lui Dumnezeu, prin Isus; dar mila nu dă la o parte dreptatea. Legea descoperă însușirile caracterului lui Dumnezeu, și din ea nu putea să fie schimbat nici un semn și nici o frîntură de literă pentru a fi potrivită păcătosului în starea lui decăzută. Dumnezeu nu și-a schimbat Legea, dar S-a jertfit pe Sine însuși, în Hristos pentru răscumpărarea noastră. „Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine însuși:

Domnul Hristos își găsește plăcerea în acei credincioși care au o credință adevărată și o minte sănătoasă, credincioși care recunosc deosebirea dintre adevăr și minciună. Fiecare trebuie să fie atent studiînd și practicînd învățăturile date în capitolul 17 din Ioan și păstrînd o credință vie în adevărul prezent. Avem nevoie de acea stăpînire de sine care ne face în stare să punem obiceiurile de acord cu rugăciunea Domnului Hristos.

„Și mă rog nu numai pentru ei ci și pentru aceia ce vor crede în Mine prin Cuvîntul lor”. Ioan 17,20

„Mă rog ca toți să fie una cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine ca și ei să fie una în Noi pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Ioan 17,21

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu pentru ca și ei să fie una cum și Noi sîntem una”. Vers. 22.

„Eu în ei și Tu în Mine pentru ca și ei să fie în chip desăvîrșit una ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit în Mine”. Vers. 23.

Planul lui Dumnezeu urmărește unitatea copiilor Săi iubiți. Nu așteaptă ei să trăiască laolaltă în cer? Este Hristos împărțit chiar împotriva Sa? Va da El succes poporului Său înainte de a îndepărta molozul bătăliilor rele și al neînțelegerilor, înainte ca lucrătorii Săi uniți în scop să-și deosebească inima, mintea și puterea lucrării care este atât de sfințită înaintea lui Dumnezeu? Unirea aduce tărie, neunirea slăbiciune. Dacă sîntem uniți între noi, dacă lucrăm în armonie pentru slava lui Dumnezeu și mîntuirea celor păcătoși vom fi cu adevărat lucrătorii împreună cu Dumnezeu.

Cum a înțeles oare Mîntuitorul această unitate spirituală?

Aceasta se deduce dintr-o convorbire pe care Domnul a avut-o ocazional cu unul dintre ucenicii Săi și anume cu Filip. „Doamne, i-a zis Filip, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns. Isus i-a zis: De atîta vreme sînt cu voi și nu M-ai cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar, arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sînt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui”. Ioan 14,8-11.

O astfel de identificare a voinței, a ființei, ba chiar a întregii persoane a Domnului Hristos cu ființa și voința Tatălui, poate să ni se pară deocamdată de neînțeles, poate chiar imposibil. Totuși această umblare cu Tatăl devine ușor de înțeles dacă ne dăm seama din ce izvor bo- rat a luat Domnul puterea de care a avut nevoie. El zicea: Dacă păziți poruncile Mele veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui”. Ioan 15,10.

Pentru a putea fi una cu Domnul Isus, trebuie să ajungem a face voia Lui, adică să păzim poruncile Sale. Acest lucru se poate spune și despre „Deplina Uni-e” cu Tatăl. Pentru deplina idențificare a noastră cu Domnul Hristos, se cere o iubire cu totul deosebită, o iubire care să cuprindă întreaga noastră ființă așa cum ne este arătată de El în Matei 22,37—39.

„Să iubesti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă, iar a doua asemenea ei „Să iubesti pe aproapele Tău ca pe tine însuși”.

Puterea cea mare care a făcut posibilă această totală identitate a Fiului cu voința Tatălui, a fost nemărginita Sa iubire față de Dumnezeu Tatăl și față de cel căzut în păcat. În felul acesta, s-a demonstrat adevărata iubire față de Dumnezeu, materializîndu-se în jertfirea propriei Sale vieți pentru mîntuirea noastră. Mîntuitorul a arătat Bisericii calea pe care trebuia să meargă dacă vrea să rămînă una cu Dumnezeu în orice împrejurare, una cu Sine și în înalta ei chemare ca vărstătoare a adevăratei credințe.

Domnul Isus Hristos, care cunoaște bine natura omului, știa că ucenicii Săi precum și toți creștinii de mai târziu n-ar putea prin propriile lor eforturi să ajungă vreodată ținta cea înaltă a iubirii creștine, de care El a dat dovadă în timpul vieții Sale. Experiența Sa cu ucenicii Săi a fost relatată în Matei 26,41: „Duhul în adevăr este plin de răzvrătire dar carnea este neputincioasă”. De aceea El le aduce aminte de pretioasa făgăduință a Tatălui care zice:

„Pe cînd se afla cu ei le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui pe care — le-a zis

(Continuare în pag. a 9-a)

(Continuare în pag. 8-a)

ISUS

M
Î
N
-
C
R
U
C
I
F
I
C
I
O
N
E

Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai sus pe ceruri⁴. Ebr. 7,26.

Păcătosul avea nevoie de un Mintuitor. El fusese înșelat de vrăjmașul lui Dumnezeu și al său. Fără de un Mintuitor am fi fost pierduți pentru totdeauna. Când Tatăl Sfânt a hotărât în inima Sa părintească să ofere pe Fiul Său, L-a oferit pentru că numai Isus putea, prin sacrificarea vieții Sale, să scape pe cei amăgiți, și să le redea, în viața aceasta, liberarea de pă-

catele lor, iar în viața viitoare, fericire și viață veșnică. El era „tocmai“ ceea ce trebuia păcătosului.

O frumoasă și foarte mișcătoare ilustrație a acestui adevar, o avem în întâmplarea de pe vremea lui Solomon, cu ocazia construirii locașului sfânt.

Solomon a primit o însărcinare deosebită din partea tatălui său David. Înainte de a închide ochii, acesta a incredințat fiului său nu numai dorința expresă de a construi mult doritul locaș de închinare, dar i-a dat în primire și planurile de construcție, primite pe cale de revelație. În ultima parte a vieții sale, David făcuse toate pregătirile necesare. A strâns felurite materiale trebuincioase, începînd de la aurul prețios și pînă la lemnul cel mai indicat pentru construcția proiectată. Solomon a ascultat cu solemnitate, cum tatăl său pe patul de moarte, îi dă în grijă această lucrare unică și monumentală.

Fără să piardă o clipă, după terminarea funerărilor tatălui său, Solomon s-a apucat de lucru. Și astăzi, după aproape trei mii de ani, sintem adînc impresionat cînd citim documentele care redau amploarea și ritmul lucrărilor.

Din renumitele cariere de piatră și marmură, meșterii și lucrătorii timpului au pregătit imense lespezi și piese de diferite mărimi și diferite forme. Toate erau necesare pentru construcția locașului, a cărui arhitectură avea să constituie una din cele șapte minuni ale antichității.

Amploarea și organizarea lucrărilor ne uimește. Ne lipsesc detaliile și aspectele lor. Un incident, însă, ne reține atenția cu o putere deosebită.

Între altele, ni se spune că, sub îndrumarea meșterilor iscusiți, aceste piese ale carierelor de piatră și marmură erau lucrate și finisate cu atîtă exactitate, încît, transportate la locurile destinate lor, nu mai necesitau nici o modificare. Citim în 1 Impărați 6,7: „Cînd s-a zidit Casa, s-au întrebîntat

pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici seacă, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în Casă în timpul zidirii“.

Și astfel lucrarea progresează conform proiectului de origine divină. Totul a mers pînă au ajuns la unghiul clădirii. Aici „pentru a fi folosită la temelie, se adusesse o piatră de o neobișnuită mărime și de o formă deosebită; dar lucrătorii nu puteau să-i afle locul, și nu voiau să o primească. Li încurca foarte mult pentru că le stătea în cale fără de folos. Un timp destul de îndelungat a rămas ca piatră lepădată. Dar cînd zidarii au ajuns la încheierea clădirii, multă vreme au căutat o piatră destul de mare și tare, și de formă potrivită, care să ia tocmai locul acela, și să ducă marea povară care urma să apese asupra ei. Dacă făceau o alegere greșită, întreaga clădire urma să fie primejdioasă. Trebuia să se găsească o piatră în stare a rezista la intemperiiile vremii, ca: arșiță, ger și furtună. În cîteva rînduri au încercat diferite pietre, dar ni se spune că niciuna nu corespundea.

În cele din urmă și-au îndreptat atenția la piatră disprețuită de ei și s-au oprit în fața ei. Nu ne îndoim că specialiștii i-au dat ocol, examinînd-o și măsurînd-o cu atenție. În cele din urmă s-au întrebă dacā nu cumva e chiar ea. „Să încercăm“, și-au zis ei. Și cu inimile în care se zbătea îndoiala și nedumerirea, au dat dispozițiile necesare ca uriașă piatră să fie transportată la locul care o cerea. Cînd piatra a fost așezată în locul ei, un strigăt de admirație le-a scăpat de pe buzele lor. Era exact piatra care le trebuia. Era piatra din capul unghiului. Fusesse lepădată și disprețuită, dar în sfîrșit și-a ocupat locul destinat. Odată cu aceasta, trecuse cu bine și toate probele și încercările. Au constatat cu bucurie că rezistase. De acum lucrătorii puteau să-și continue lucrările. Puteau să construiască templul. Piatra din capul unghiului dăduse toate dovezile că va su-

porta cu succes orice povară care s-ar așeza pe ea.

Tot așa și Hristos, este exact ceea ce trebuie sufletului omenesc. El a aplicat această parabolă la Sine, cînd, în disputa pe care a avut-o cu învățătorii și cu conducătorii Iudeilor, le-a spus: „N-ați citit niciodată în Scripturi că Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri“? Mat. 21,42.

Toți aceia care își dau seama că din pricina păcatului au îndepărtat divinitatea din viețile lor, pot să devină din nou temple ale Duhului Sfînt. Hristos este și astăzi piatra din capul unghiului pentru orice credincios care dorește să devină un templu viu, un locaș al lui Dumnezeu. „Nu știți că voi sinteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?... trupul vostru este Templul Duhului Sfînt, care locuiește în voi, pe care l-ați primit de la Dumnezeu. Și că voi nu sinteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în Duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu“. 1 Cor. 3,16; 6,19-20.

Piatra din capul unghiului avea menirea să poarte povara zdrobitoare a clădirii. Tot așa Hristos, a devenit Mintuitorul lumii, pentru că Și-a dat viața Sa nepătată și nevinovată pentru rîscumpărarea ei. El poartă povara vinovăției neamului omenesc. Nimeni altul nu ar fi putut purta această vinovăție. Oricine altul ar fi fost zdrobit de ea, și ar fi pierit. Numai El a fost găsit în stare, sau, ca să folosim chiar cuvintele Scripturii, a fost găsit „vrednic“, să ducă cu bine pînă la capăt, lucrarea aceasta. Pentru că „În nimeni altul nu este mintuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mintuiți“. Fapte 4,12.

Vizionarul de pe Patmos spune: „M-am uitat, și impresiunea jurului scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrînilor am auzit glasul mul-

tor ingeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare : „Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!“ Apoc. 5,11-12.

„În fața lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în fața oștilor nevăzute ale demonilor, Hristos a întemeiat Biserica Sa pe Stînca vie. Stînca aceasta este El Insuși — propriul Său corp frînt și zdrobit pentru noi. Împotriva Bisericii clădită pe o stîncă de felul acesta, porțile Locuinței Morților nu puteau să o biruască.

Întreaga lume poate așeza pe ea poverile și durerile ei ; ea le suportă. Cu deplină siguranță, eu pot clădi pe ea. Hristos este o Piatră încercată. Cei care se încred în El, nu vor fi dezamăgiți. El a suportat toate probele. El a suportat apăsarea vinovăției lui Adam, și vinovăției urmașilor acestuia și a ieșit mai mult decît biruitor de sub puterile răului. El a dus poverile aruncate pe El de toți păcătoșii care s-au pocăit. În Hristos înima noastră a aflat odihnă. El este temelie sigură. Toți cei care se sprijină pe El, se odihnesc în deplină siguranță“.

Admirația noastră pentru El nu are margini, cînd ne gîndim cîte poveri și greutăți au fost aduse la Mintuitorul, și aruncate asupra Lui! Și El le-a primit! Nu cunosc pe nimeni care să fi fost respins de El. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“. Ioan 6,37. Glasul Lui se aude mereu în accente duioase și iubitoare, zicînd : „Îndrăznește fiule ! Îndrăznește fiică, credința ta te-a mîntuit ! O, veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima ; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Mat. 11,28-29.

Înainte de a mă gîndi la altcineva, mă gîndesc la mine. Cîte poveri și greutăți am dus eu la Mintuitorul ! Niciodată nu m-a respins. Niciodată nu am rămas dezamăgit. De fiecare dată am

plecat de la fața Lui nu numai ușurat și liberat de simțămintele de vinovăție, dar și mîngîiat și unplut de fericire.

Din Vechiul Testament am să iau experiența lui David. În cuvinte amare, el își redă experiența dureroasă pe care a făcut-o. Pentru vremea cît a reținut în sine, a tănuțit vinovăția, el spune că simțea cum i se topeau oasele, și vitalitatea lui spirituală se usca, cum se usucă pămîntul de arșița din timpul verii. Nemaiputînd suporta calvarul unei conștiințe încărcate și chinuite, cu efecte psihologice ruinătoare și pustiitoare pentru sănătatea lui fizică și spirituală, s-a hotărît să scape de povara vinovăției. Citînd și astăzi cuvintele sale, ne dăm seama că nu mai putea suporta. Simțea că se zdrobește. El zice : „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis : Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile ! Și Tu, ai iertat vina păcatului meu“. Ps. 32,5-6.

Simțămîntul de fericire care l-a năpădit, l-a făcut să spună tuturor experiența lui. Pare că îl auzim încă și astăzi cum spune : O, de-ați fi și voi fericiți, cum sint eu de fericit ! Oameni buni, ascultați-mă ce vă spun : E „ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel al cărui păcat a fost acoperit“. Vers. 1.

El a rămas pentru totdeauna recunoscător și bucuros, că divinitatea, în marea Sa dragoste și milă pe care o are pentru păcătoși a găsit un mijloc ca aceștia să scape de păcatele lor. El a recurs la Marele Purtător al păcatelor. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“. Ioan 1,29. Le ridică de pe sufletele și conștiințele noastre și le ia asupra Sa. Pentru ele, El a făcut deja ispășire. Tuturor celor care vin la El, nu le spune : Păcatele îți vor fi iertate, ci : Păcatele îți sînt iertate. „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor, și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați pe altă cale. Fapte 13,38-39.

Mai amintesc un lucru foarte însemnat, și anume : În deplină

umilință și sinceritate a avut loc întrevăderea intimă, în care s-a consumat pe de o parte „mărturisirea“, iar pe de altă parte „iertarea“. Dumnezeu l-a primit cu aceeași milă și dragoste cu care întîmpină El pe toți acei care recurg la mijlocul ceresc pe care l-a pus la îndemîna lor ca să-i scape, să-i ferească și să-i mîntuiască. Esențialul este actul mărturisirii, iar nu trîmbițarea lor care nu a adus și nu va aduce niciodată vreun bine altora.

Hristos este exact ce trebuie sufletului nostru. El împlinește întocmai nevoile noastre. Păcătoșul dorește să se libereze de greutate, iar Isus este totdeauna gata să primească această greutate cu nespusă dragoste, și să libereze pe captivii vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului.

Din Noul Testament avem exemplul celui para'i-at din Capernaum. Datorită viețuirii sale necontrolate și necumpătate, a pira'izat. El a crezut că poate să facă din viața lui un continuu carnaval. El uitase intenția Creatorului atunci cînd a dat viață omului. Viața are un scop mai înalt. Șase zile să lucrezi, și să faci toate lucrările tale, iar în ziua a șaptea odihnește-te. Numai atunci pîinea pe care o mănînci împreună cu soția și copiii este dulce, iar odihna este plăcută și întăritoare.

Dar cel despre care este vorba, nu a făcut așa, și abuzurile s-au răzburat. Și acum sta întins, nemișcat, o povară pentru familie și societate. A avut ocazie să-și revizuiască trecutul. A revizuit cu sinceritate, și a văzut enorma greșală pe care a făcut-o. Conștiința s-a trezit, și el a început să-i simtă muștrările și apăsarea. În starea aceasta de disperare a auzit despre lucrările lui Hristos. I s-au povestit despre lucrări pline de milă și de iubire. Prietenii lui l-au încurajat să creadă că și el ar putea să fie vindecat. L-a cuprîn însă deznădejdea cînd s-a gîndit din ce cauză venise boala asupra lui. Se temea ca nu cumva Medicul Neprihănit să nu-l sufere în fața Lui.

UNITATEA CREȘTINĂ

(Urmare din pag. 4-a)

Totuși în inima lui s-a născut dorința să scape de povara păcatului. Dacă ar fi putut să vadă pe Isus și să primească asigurarea că este iertat, ar fi fost mulțumit fie să trăiască, fie să moară. Cu lacrimi în ochi a rugat pe prietenii lui să-l ducă la Isus. Prietenii lui au făcut cu plăcere drumul cu paralizatul pe targă. Din cauza mulțimii, nu au putut intra în casă, și atunci au recurs la celălalt mijloc, care este cu puțință pentru casele din orient. Paralicul a ajuns cu bine la picioarele Mîntuitorului. Cuvîntarea a fost întreprinsă. Isus a privit la fața plină de durere și văzu ochii rugători țintuiți asupra Lui. El a înțeles totul, pentru că El atrăsese la Sine acest suflet deznădăjduit. Duhul Lui adusese convingerea în conștiința lui. Suferindul se întreba: Mă va ierta oare? Mă va libera și pe mine de păcatele mele? Ca o melodie cerească și ca o rouă divină, cuvintele Mîntuitorului atinseră urechea suferindului: „Îndrăznește-ți! Păcatele îți sînt iertate”! Mat. 9,2.

Povara disperării cade de pe sufletul celui bolnav; pacea iertării odihnește asupra duhului său și se arată pe chipul său. Durerile lui trupești au pierit, și întreaga lui ființă e transformată. Slăbănogul nenorocit este vindecat! Păcătosul vinovat este iertat! El n-a mai cerut nimic, și sta într-o tăcere plină de fericire, prea plin de bucurie pentru a mai putea vorbi. Lumina cerească strălucia asupra feții lui și oamenii priveau la scena aceasta cu uimire.

Deci povara disperării a căzut de pe sufletul lui. Dar ne întrebăm: unde a căzut? Asupra cui a trecut această povară? Vă rugăm nu mai căutați răspunsul în altă parte. Răspunsul este unul singur: „Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut asupra Lui, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Isa. 53,5,6.

El — ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă dar voi nu după multe zile veți fi botezați cu Duhul Sfînt.

„Ci veți primi o putere, cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeia, în Samaria și pînă la marginile pămîntului”. Fapte 1,4,5,8.

Numai atunci cînd primii ucenici au îndepărtat deosebirile de vederi din inima lor și s-au unit în spiritul iubirii frățești și creștinești, numai atunci s-a revărsat ploaia timpurie asupra lor.

Următoarele cuvinte inspirate subliniază acest adevăr: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească și frîngerea pîinii și în rugăciune. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi”. Fapte 2,42,44,46. După ce s-au rugat ei s-a cutremurat locul unde erau adunați, toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un gînd. Niciunul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”. Fapte 4,31—33.

Și astfel am putea să redăm multe pasaje ale Sfințelor Scripturi, care toate dovedesc prezența acestei noi vieți spirituale în Biserica Apostolică.

Puternica influență a acestei nașteri din nou asupra vieții spirituale din Comunitatea Apostolică, a fost curînd observată. Obiceiuri vechi, îngrădiri religioase, spiritul de castă și serviciul nimicitor al formelor, toate acestea au fost dărîmate cu totul de spiritul cel nou al iubirii atotcuprinzătoare al lui Hristos, căci în Isus Hristos totul este a fi o făptură nouă. Gal. 6,15.

Căci toți sîntem fii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos. „Toți care ați fost botezați prin Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu nici Grec, nu mai este nici slobod nici rob, nici parte bărbătească nici parte femeiască fiindcă toți sîntem una în Hristos Isus”. Gal. 3,26—28.

Domnul Isus este Marele Unificator al înfrățirii credincioșilor. Duhul Sfînt să fie lăsat să lucreze ca o flacără sfîntă și să mistuiască guntul adunat la ușa inimii și Isus să pătrundă înăuntru. Atunci iubirea Lui se va revărsa față de alții prin noi, în cuvinte, cugete și fapte deosebite.

Hristos din noi va întîlni pe Hristos din frații noștri și Duhul Sfînt va crea acea unitate de inimă și de acțiune care mărturisește înaintea tuturor că noi sîntem copii ai lui Dumnezeu.

Toți trebuie să vadă săvîrșindu-se minunea care unește la un loc inima copiilor lui Dumnezeu în iubirea creștină. Ei trebuie să vadă unirea poporului Domnului cu Hristos și cum ei stau în locuri cerești.

Pe bună dreptate sîntem observați ca să se vadă dacă credința noastră are vreo înfrîngere sfințitoare asupra inimilor noastre. Toți sînt gata să discearnă fiecare defect din viața noastră, fiecare nepotrivire din faptele noastre. Să nu dăm ocazie nimănui să aducă îndoială asupra credinței noastre.

Unirea cu Hristos și unirea între noi este unica noastră nădejde pe calea desăvîrșirii noastre. Să nu dăm puțință lui Satana să arate și să zică: „Iată cum se urăsc oamenii aceștia care se află sub lumina lui Hristos”.

Duhul lui Dumnezeu nu poate să rămînă acolo unde domnește cearta și dezbînarea între cei care cred adevărul! Chiar dacă resentimentele acestea nu sînt date pe față, ele totuși pun stăpînire pe inimă și izgonesc de acolo pacea și iubirea care ar trebui să caracterizeze biserica creștină.

Dacă rugăciunea Domnului Isus Hristos este crezută pe deplin și dacă învățăturile ei sînt puse în practică în viața de toate zilele de poporul lui Dumnezeu, în rîndurile noastre, se va vedea unitate deplină. Frate va fi unit cu frate prin legăturile de aur ale iubirii lui Hristos. Numai Duhul lui Dumnezeu poate să lucreze această unitate. El care s-a sfințit pe Sine poate să sfințească și pe urmașii Săi. Dacă sîntem uniți cu El vom fi uniți și unul cu altul în cea mai sfîntă credință. Dacă ne vom strădui să avem unirea aceasta așa cum Dumnezeu dorește, o vom avea.

Domnul să ne ajute să murim față de „eu” ca să fim renăscuți în Hristos, ca El să trăiască în noi ca un crez viu și lucrător, ca o putere care ne poate păstra sfinți pentru Dumnezeu și Impărăția Sa.

(Continuare în pag. 9-a)

I. DINESCU

nici un muritor nu se va pierde pentru că Adam a păcătuțit, ci se vor pierde toți acei care au lepădat mintuirea oferită prin Hristos Isus, Mîntuitorul. „Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede

a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu”. Deci atitudinea noastră față de Hristos, decide veșnicia noastră. Isus a zis: „Eu sînt calea,

adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine”. Ioan 14,6.

V. I. BADESCU

PĂCATELE CELE MICI

Păcatul nu poate fi ascuns. Poate fi tănuțit pentru un timp; dar la un moment dat, cînd ne-am aștepta mai puțin, el va fi dat la iveală. Il putem ascunde în fundul inimii, departe de privirile iscoditoare; dar față de ochiul Divin a toate văzător nu putem să-l ascundem. Într-o zi ne va acuza.

Păcatul nostru personal pe care-l acceptăm, poate să ne pară neînsemnat, dar nu contează părerea noastră ci cum vede Dumnezeu Păcatele cele mici, pe care le primim în inima noastră, nu vor avea urmări grave — gîndim noi. Dar ele sînt „vulpile cele mici care distrug via”. Ca viermele ce atacă arborele la rădăcină și păcatele oricît de mici au ca rezultat pierderea veșnică.

Un mic păcat pe care-l acceptăm, poate, fără să ne dăm seama, să schimbe întregul curs al vieții și să aducă ruina finală. Și cîți creștini de-a lungul secolelor nu-și datoresc ruina spirituală acestei cauze. Părăsind Evanghelia au ascuns în fundul inimii păcate ce nu s-au îndurat să le părăsească. Și-au orbit ochii conștiinței, și-au stricat busola și și-au adus ruina spirituală.

O corabie se izbi de o stîncă pe coasta Islandei. Timpul nu era așa de rău pentru a justifica acest naufragiu, iar căpitanul vasului era un om capabil. Nu se știa pentru ce se abătuse de la drumul bun. Examinîndu-se busola se descoperi o bucățică de oțel, cît virful unui ac, care se asemăna întrutotul cu acele busolei și care fusese suficientă să influențeze acele magnetice să greșească producînd naufragiul.

Cu o zi mai înainte un marinar fusese trimis să curete busola. Pentru aceasta el s-a servit de briceagul său. Fără să observe, marginea lamei cuțitului se rupse și o mică așchie rămăsese în busolă. Putem spune că această bucățică de lamă aproape imperceptibilă a provocat naufragiul navei.

Să meditam la acest incident. El ar trebui să ne detemine să înălțăm următoarea rugăciune: „Cercetează-mă, o Doamne și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile. Vezi dacă sînt pe un drum greșit și condu-mă pe calea veșniciei”.

ISUS MÎNTUITORUL

(urmare din pag. 8-a)

Hristos este Mîntuitorul. El ne liberează de păcatele noastre. El este Piatra din capul unghiului atît pentru fiecare persoană, care dorește să pună asupra Lui păcatele sale, cît și pentru întreaga Biserică. El duce povara totală. Nu te teme suflete credincios! Ai încredere în El. Nimeni din cei care au crezut în El nu a rămas dezamăgit. El pe toți i-a ajutat. El încă mai ajută. Încă mai primește. El este încă Piatra unghiulară. El este nădejdea pe care a clădit și clădește orice credincios, și întreaga Biserică.

Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia”. Și ni s-a dat.

H. Artenian

PSALMUL 25

—FRAGMENT—

Ale Tale căi, Părinte, Tu arată-mi-le-n viață;
Pe cărări fără prihană pururea să merg mă-nvață.

Călăuză să-mi fii, Doamne, în tot adevărul Tău;
Fără preget mă îndrumă cum să mă feresc de rău.

Dumnezeu al mîntuirii, Tu de-a pururea mi-ai fost,
Astăzi Tu îmi ești nădejdea, Tu eternul adăpost.

De-a Ta mare bunătate, de-ndurarea Ta, Părinte,
Rogu-te, de-a lungul vremii, să-Ți aduci mereu aminte.

Dă uitării pe vecie ale tinereții mele
Greșuri multe, fără număr, neasemuit de grele.

După îndurarea-Ți mare, pentru bunătatea Ta
O, adu-Ți de mine-aminte la județ cînd eu voi sta.

Pentru numele Tău, Doamne, pentru numele Tău mare,
Tu fărâdelegii mele dăruiește-i azi iertare.

I. Bătrina Voivodeni

„BUNĂTATEA”

„Roda Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine...” (Gal. 5,22.)

Este uimitor faptul de a putea vedea câtă religie poate fi cuprinsă într-un simplu act de bunătațe. De fapt creștinismul practic, creștinismul de fiecare zi, va căuta să se realizeze într-o vorbire plină de bunătațe, prin fapte izvorite din bunătațe iubirii neegoiste. Căci ea, bunătațe, această componentă — sine qua non — a unui caracter creștin, este un rod al Duhului Sfânt.

Domnul Isus Hristos a subliniat foarte mult, a pus un mare accent pe practicarea bunătații. Și aceasta într-un mod simplu, neforțat, ca un element obișnuit al unei vieți complete. El a condamnat cu severitate pe Fariseii și pe cărturarii timpului Său pentru lipsa bunătații din viața lor. Aceștia erau foarte grijulii în a nu fi cumva necredincioși în ceea ce privește partea Domnului din... izma, mărarul și chimenul... ce creșteau în brazda din jurul casei lor, dar ei de bună voie, în mod deliberat ignorau cerințele divine de a fi drept, milos și credincios. „Pe acestea... trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23, 23), a concluzionat atunci Mîntuitorul nostru.

În bunătațe monumentalizată a Samariteanului milos, manifestată față de un Iudeu ce fusese bătut, jefuit și părăsit apoi la marginea drumului, (aceasta în contrast cu răceala egoistă a preotului și Levitului), Domnul Isus a prezentat o puternică ilustrație a modului în care Dumnezeu prețuiește valoarea bunătații omenești. El declară că „oricine va da de băut un pahar cu apă rece” în numele Său... nu-și va pierde răsplata. Matei 10,42.

În epistolele sale, apostolul Pavel îndeamnă în mod frecvent pe credincioși să cultive în viața lor spiritul bunătații. Credincioșii din Roma, erau îndemnați să aibe o afecțiune plină de bunătațe unii față de ceilalți și aceasta... cu o dragoste frățească. Rom. 12,10. Mulți din credincioșii primei biserici creștine fuseseră cîndva păgîni și din tonul epistolei lui Pavel către Efeseni este evident faptul că ispita miniei, a răzvrătirii și a răutății nu erau biruite în viața lor. Ei erau în mod solemn și serios chemați a înlătura din viața lor „orice amărăciune, orice iuțime, orice minie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate... dimpotrivă — îi îndemna în dragoste marele apostol — fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” Efes. 4,31.32. Bunătatea lui Dumnezeu față de cel păcătos este dată ca un exemplu, ca un model etalon și în același timp și ca izvor de putere în sprijinul celui credincios, ca aceasta să poată birui în viața lui vorbirea de rău, cearta și mîndria. Tit 3,1-8

Este un lucru lipsit de complicații acela de a da ascultare sfatului dat prin apostolul Pavel, de a fi bun unul față de celălalt. Dar nu se poate minimaliza totuși realitatea faptului că aceasta cere un serios efort... de a spune un cuvînt plin de bunătațe cuiva, sau a face un act pornit din sentimente caritabile, mai ales în favoarea acelor ce ne sînt mai puțin simpatici sau poate chiar... antipatici.

Dar realitatea ne spune că tendința generală este aceea de a fi tot timpul ocupați cu propria noastră persoană, cu problemele noastre, cu interesele noastre; atît de ocupați cu „lucrurile noastre” încît ne gîndim foarte puțin sau deloc, la „folosul altuia”. 1 Cor. 10,24; Filip. 2,21.

Cu cît sîntem mai concentrați asupra problemelor personale, cu atît vom fi mai puțin dispuși și gata a face fapte bune, de a fi preocupați de problemele cele mari ale vieții sociale, de problemele ce ne leagă pe toți responsabil față de viață, o răspundere veșnică față de aproapele nostru.

Creștinii cei credincioși idealului divin, trebuie să „se îmbrace cu o inimă plină de îndurare, cu bunătațe, cu smerenie, cu blîndete și îndelună răbdare”. Colos. 3,9—12 Pentru că omul „cel vechi” nu este pe deplin îndepărtat, adus la neffință, noi sîntem înclinați a spune despre alții lucruri din care să lipsească bunătațe și chiar lucruri exagerate și în parte neadevărate.

Adesea bunătațe se dă pe față acolo unde se asteaptă cel mai puțin să fie văzută. În istorisirea lui Luca cu privire la furtuna prelungită din Marea Mediterană, acesta ne spune cum pasagerii și echipajul au găsit scăpare în insula Malta. Toți erau într-o condiție jalnică: obsiși pînă la extenuare, tremurînd de frig și speriați la gîndul înlînirii cu insularii barbari. Dar teama lor se risipi repede, căci Luca ne spune: „Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obișnuită; ne-au primit pe toți la un foc mare pe care-l aprinseseră din pricină că ploua, se lăsase un frig mare... În împrejurimi erau moșiile mai marelui ostrovului, numit Publius El ne-a primit și ne-a ospătat cu cea mai mare bunăvoință trei zile”. Fapte 28, 2,7.

Bunătațe dovedită de acești insulari n-a rămas nerăsplătită, căci ni se spune la vers. 8 al aceluiași capitol, că mulți dintre ei au fost vindecăți.

Creștinii, în calitatea lor „de copii ai Celui Prea Înalt”, sînt sub deosebită obligație și anume, aceea de a fi buni unii cu alții. Noi trebuie să fim asemenea lui Dumnezeu, să reflectăm spiritul Său, în tot ceea ce gîndim, spunem și facem... căci „El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi”. Luca 6,35.

Bunătațe lui Dumnezeu nu cunoaște discriminare. În marele act al ispășirii Domnului Hristos, pentru păcatele tuturor, pe crucea Golgotei „s-a arătat bunătațe lui Dumnezeu. Mîntuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni”. Tit 3,4.

De partea celui păcătos, în firea lui, nu există vreun sentiment de iubire față de Dumnezeu, numai nerecunoștință, răzvrătire, ingrătitudine. Dar aici se manifestă valoarea iubirii divine. Căci „dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. 1 Ioan 4,10.

Bunătațe cea mare a lui Dumnezeu este pentru noi o chemare spre a fi mai iubitori și mai buni față de aproapele nostru, căci „dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” 1 Ioan 4,11.

Este posibil și trebuie ca o mare parte dintre noi să fim mai buni decît sîntem în mod obișnuit, și aceasta spre a face viața familiei noastre, a cercului cel restrîns al societății unde trăim, a aproapelei noastre, s-o facem mai ușoară, mai bună. Se cere atît de puțin ca să fii bun, să te manifesti cu bună-

(Continuare în pag. 17-a)

Viața religioasă a credinciosului, viața lui de credință, credința lui, departe de a fi ceva teoretic, ceva învățat dintr-un catehism, un punct de crez, trebuie să fie ceva cu mult mai mult decât atîta, cu adevărat o viață, ceva trăit, ce se vede și se simte, și care împraștie în jur o influență spre bine.

În această viață de credință, un rol covârșitor de mare, am putea zice chiar predominant, îl joacă harul.

Numărate sînt locurile în care apostolii, și cu precădere Pavel, au scos în evidență însemnătatea harului în ce privește înțelesul credinței și al lucrării ei în viața credinciosului.

În epistola adresată de el credincioșilor din Efes Pavel vine și pune față în față cele două probleme capitale cu mare răsunet în ce privește mîntuirea: credința și harul, vrînd să arate strînsa legătură dintre ele, dependența întreolaltă, efectul reciproc, și că în viața credinciosului adevărat acestea două se contopesc într-un tot armonios, indisolubil, ce lucrează la creșterea sa spirituală.

„Prin har ați fost mîntuiți, prin credință” (Efes. 2,8) spune apostolul Pavel, prezentînd factorii capitali în mîntuirea credinciosului.

În cele ce urmează ne vom ocupa cu precădere despre problema harului, amintind despre credință numai în părțile care vin să-l explice și să arate dependența întreolaltă.

Ce este de fapt harul ?

Harul este un atribut al lui Dumnezeu pus în slujba celor care nu îl meritau. Nu ei au căutat harul ci acesta a fost trimis în căutarea lor. Dumnezeu Se bucură să reverse harul Său asupra lor nu fiindcă ei ar fi vrednici, ci tocmai văzînd

totala lor nevrednicie. Singura atracție din partea credincioșilor pentru harul Domnului este tocmai faptul că ei se găsesec în așa mare nevoie spirituală.

„Dacă harul Tău n-ar fi

Eu nici nu m-aș mîntui”

rezumă un poet religios rolul precumpănitor al harului, al acestui atribut al lui Dumnezeu, cînd este vorba de mîntuirea credinciosului.

Harul urmează deci că este o bunătate plină de iubire stăruitoare și de îndurare dovedită de Dumnezeu față de credincioșii Săi. Și lucru de mare însemnătate a fi reținut de fiecare credincios este că acest har a fost trimis la niște credincioși care de fapt nu-l meritau; faptele lor, felul lor de a fi, nefăcîndu-i demni de a-l avea. Și lucrul de minune! Tocmai această stare de lipsă și de deficiență spirituală a credincioșilor face pe Dumnezeu ca să-Și verse asupra lor bogăția acestei iubiri, acestei îndrumări și favoarea ce o alcătuiește harul Său.

Primejdia ce paște însă pe credincioși este aceea de a se lăsa furați de părerea că din moment ce există acest har, ce concretizează în el tot ce este iubire, milă și îndurare dumnezeiască, lor nu li se mai cere nici o strădanie de a-și duce o viață ferită de vreo tină.

Cuvintele Apostolului Pavel sînt răstălmăcite și puse într-o lumină nepotrivită lor. Apostolul nu-și rezumă ideea doar

la cuvintele: „prin har ați fost mîntuiți”.

Dacă pe de o parte este întru totul adevărat că mîntuirea credinciosul o primește în dar datorită iubirii lui Dumnezeu, prin harul Său, tot pe atît de adevărat însă este și faptul că harul nu are rolul de a tot ierta păcatele pe care el le săvîrșește fără de nici un control, socotînd că mîntuirea îi este asigurată de acest har, indiferent de starea sa spirituală.

Însă apostolul Pavel își completează ideea spunînd că harul lucrează mîntuirea credinciosului numai sub o condiție și anume ca el să dovedească a avea „credință”, vrînd să spună: „Mîntuirea vă este asigurată prin har, însă numai dacă veți dovedi că aveți credință în Dumnezeu”. Și lucrul acesta îl precizează apostolul prin cuvintele: „Lui (adică Domnului Hristos) Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care sîntem”. Rom. 5,2.

Cît de clar ne este prezentat aci gîndul că prin credință se poate dobîndi o „stare de har”. Harul este mîna lui Dumnezeu ce se întinde spre pămînt, în vreme ce credința este mîna credinciosului ce se întinde a prinde mîna lui Dumnezeu pentru dobîndirea acestei stări de har.

Mîna aceasta a harului, mîna aceasta a lui Dumnezeu, este întinsă fiecărui credincios a o prinde cu putere și a face din „starea de har” o izbîndă în

(Continuare în pag. 18-a)

Harul

și viața de credință

EVANGHELIA

Biblia sau Scripturile Vechi- și Noului Testament alcătuiesc singura călăuză desăvârșită în materie de religie, de credință creștină. Din timpurile cele mai vechi și pînă astăzi oamenii au căutat fericirea, dar foarte puțini au găsit-o. Omul ajunge fericit cînd găsește ceva bun, cînd ajunge la îndeplinirea unei dorințe, cînd și-a ajuns un scop urmărit cu asiduitate vreme îndelungată, cînd primește o veste bună, etc. „Fericirea“, spune dicționarul limbii române moderne, „este o stare de mulțumire intensă și deplină cauzată mai ales de satisfacerea unei năzuinți“.

Sfînta Scriptură numită și Evanghelie, cuvînt care vine din grecescul „Evanghelion“, buna veste „ev“ (bine) și „anghelo“ (vestesc), are tocmai scopul de a face pe credincioși fericiți, în adevăratul sens al cuvîntului. Evanghelia are tocmai ținta de a da credincioșilor, vestea cea bună a mîntuirii, ceea ce înseamnă o fericire veșnică absolută. Cum poate face Evanghelia acest lucru?

Marele apostol Pavel era ferm convins că Isus, descoperit în Evanghelie, are putere de a schimba inimile și a transforma ființa omenească. El credea în Evanghelie ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea celui care crede. Această revelație a schimbat complet viața lui Pavel care se numise mai înainte Saul și era din Tarsul Ciliciei, o cetate care avea oarecare însemnătate pe vremea aceea. Din Saul a devenit Pavel, entuziastul urmaș credincios și plin de zel al Bunului Mîntuitor, Isus Hristos.

MINTUIRII

„Căci mie nu-mi este rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu, pentru mântuirea fiecăruia care crede”. Rom. 1,16.

Întreg Noul Testament relevă, atât prin învățătură cât și prin exemple, schimbarea care se produce în inimile celor care cred în Hristosul descoperit de Evanghelie. Când a fost pe pământ, Domnul Hristos a spus: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață”. Ioan 5,39.40.

În Evanghelia păcătosul descoperă pe Hristos care este: „Calea, Adevărul și Viața”. Biblia ne învață că: ”toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Sîntem atât de obișnuiți cu păcatul, încît deseori nici nu ne dăm seama cum vine și în ce stare deplorabilă se găsească cei care sînt prinși de el. Isaia face următoarea constatare despre starea fără de speranță a păcătosului: „Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte; din tălpi pînă-n creștet nimic nu-i bun, sînătos; ci numai răni, vînații și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn”. Isa. 1,5-6.

Ce stare îngrozitoare și deznădăjduită este descrisă aici!

Tocmai atunci cînd nu mai există nici o speranță pentru păcătos, intervine Evanghelia pentru a-l schimba, a-l transforma, a-l naște din nou. Mîntuitorul a accentuat aceasta în convorbirea avută cu Nicodem, zicînd: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”.

Profetul Ezechiel este acela care arată în descrierea sa, că Dumnezeu este Acela care face o schimbare în inima păcătosu-

lui. El spune: „Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un Duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”. Ezech. 36,25-27.

Este absolut clar că Domnul îndeplinește această operă cu ajutorul Spiritului Sfînt. El curăță orice păcat, vindecă orice rană săvîrșită inimii de păcat; schimbă viața și face ca păcătosul să fie renăscut. Astfel ca de aici înainte, el să fie o făptură nouă. Apostolul Pavel spunea Corintenilor: „Deci dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă, cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi”. 2 Cor. 5,17.

Se produce astfel o schimbare. Același păcătos care pînă atunci călcase legea lui Dumnezeu, acum o păzește. Același om care trăiește numai pentru sine, acum este altruist.

Pentru a putea ajunge la maturitatea mîntuirii, credinciosul trebuie să crească de la starea de pruncie spirituală, la starea de maturitate spirituală. Mă-ura desăvîșirii este Hristos. La El trebuie să privească orice credincios care dorește mîntuirea după cum spune apostolul Pavel: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîșirea credinții noastre, adică la Isus... Uitați-vă cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătosilor... pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele

voastre”. Ebr.12,2, 3. Privind pe Hristos, credinciosul trebuie să crească în exemplificarea virtuților creștine după modelul lui Hristos. „Veniți la Mine... și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Mat. 11,28.29.

Prea adesea sînt văzuți credincioși, care în viața lor de credință nu fac nici un progres. Ei sînt creștini, dar de ani de zile stau pe loc. Au rămas tot în urmă în cele ale credinții. Problema creșterii spirituale este foarte importantă și Evanghelia este aceea care arată calea și condițiile de creștere ale unui creștin. Pavel, apostolul, era foarte îngrijorat de unii credincioși care rămăseseră tot prunci în cele spirituale, cînd ar fi trebuit să fie oameni mari. „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători aveți iarăși trebuință de cineva care să vă învețe cele dintii adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decît cu lapte, nu este obișnuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci este un prunc”. Oare nouă nu ne spune astăzi același lucru?

Toată lumina din trecut, toată lumina ce astăzi țîșnește luminînd viitorul așa cum e relevant în Cuvîntul lui Dumnezeu, se oferă fiecărui suflet care vrea s-o primească. Măreția acestei lumini, care e în totul măreția caracterului lui Hristos, trebuie să se manifeste în fiecare creștin în parte. Un lucru însă credinciosul nu trebuie să uite niciodată: Evanghelia nu scuză păcatul și nu

dă vreun drept de a-l face. De asemenea nu ne arată ce motiv ar exista pentru un creștin de a păcătui. Totuși Evanghelia ne arată calea iertării, când omul a fost ispitit și a căzut în păcat. Descurajarea face parte din uneltele periculoase ale lui Satana.

Oricât de păcătos ar fi cineva, la Domnul este belșug de har și milă. Apostolul Ioan spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1,9. Iar mai departe spune: „Copilașilor vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți, dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre ci, pentru ale întregii lumi“. 1 Ioan 2,1. 2. De aceea credinciosul nu trebuie să se descurajeze niciodată pe calea credinței. De fapt există o diferențiere în felul de creștere spirituală. Unii cresc mai repede, alții mai încet. Dumnezeu a rânduit, însă în biserică oameni și lucrări, pentru desăvârșirea sfinților, pînă vor ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Fiecare credincios trebuie să colaboreze în mod sincer pentru atingerea nivelului desăvârșirii.

Una din lucrările foarte importante pentru un creștin este să lepede mai întii acele defecte de caracter care stau împotriva creșterii spirituale. Viclesugul, prefăcătoria, pizma și clevetirea, sînt în aparență defecte mici, care s-ar putea crede că nu pot avea un rol negativ în viața creștinului. Ba mai mult, unii sînt atît de mult obișnuiți cu ele, încît li se pare a fi foarte normal să fie așa. Cuvîntul inspirat spune: „Printre aceia care se numesc creștini în zilele noastre, e o grozavă lipsă de iubire... Îmi produce durere faptul că sînt în comunitate persoane care nu au limba liniștită. Sînt limbi mincinoase care se hrănesc cu răutăți; sînt limbi pline de șiretenie și birfeală. Se vorbește de rău, se amestecă în chip necuviin-

cios în lucruri care nu-i privesc, se scot zvonuri rele. Printre birfitori unii sînt mînați de curiozitate, alții de gelozie, iar alții de ură față de aceia prin care Dumnezeu a vorbit ca să-i mustre. Unii își ascund adevăratele lor sentimente, în timp ce alții abia așteaptă să spună în gura mare, tot ce știu sau bănuiesc rău despre alții“.

Aceste defecte împiedică lucrarea de creștere a organismului spiritual, au un efect negativ asupra persoanei în cauză și distrug în mulți dorințele bune, otrăvindule viața. În unele cazuri de ostrăvirii, este de foarte mare folos laptele. În sensul spiritual și ca un ajutor nepretuit, apostolul Petru ne recomandă: „Și ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire“. 1 Petru 2,2. Laptele duhovnicesc taie puterea otrăvii și ajută la creștere. O, cîtă nevoie are Biserica din zilele noastre de acest lucru și care ar fi nivelul spiritual la care am fi ajuns, dacă am fi urmat sfatul Evangheliei? Timpul însă nu-i trecut. Ușa harului este deschisă. Domnul nostru Isus Hristos ne chiamă și astăzi cu aceeași îndurare, căci ne are săpați în palmele Sale. Isaia spune: „Totuși Domnul așteaptă să se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept; ferice de toți care nădăjduiesc în El“.

Odată primit în familia lui Dumnezeu, credinciosul trebuie să tindă după o viață asemănătoare cu a lui Isus. Dorința lui este îndreptată numai asupra unicului și marelui ideal de a deveni asemănător cu Acela care a murit pentru el, cu Isus. Minunat! Și ceea ce cu puterea înțelepciunii noastre nu se poate concepe, este mijlocul prin care Dumnezeu curăță ne păcătos, îl spală și îl vindecă de toate rănille pricinuite de păcat.

Evanghelia ne arată că Dumnezeu nu-i lasă singuri pe credincioși în luptele contra păcatului, ispitelor și al lui Satana. Niciodată; El vine bucuos să

locuiască în inimile unde cei credincioși s-au curățit, s-au umilit și s-au sfințit prin adevăr. Iată făgăduința lui Dumnezeu făcută într-o manieră care depășește orice închipuire firească: „Așa vorbește Cel Prea Înalt a cărui locuință este veșnică și al Cărui Nume este Sfînt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite“. Isa. 57,15.

Credinciosul nu este singur; el se bucură mereu de prezența lui Dumnezeu, fie el la lucru sau în singurătate, în mijlocul mulțimii, sau la treburile zilnice; el niciodată nu este singur. Cine se hotărăște din toată inima pentru viața cu Dumnezeu va găsi în fiecare zi din viața sa bucurie și pace, deoarece el trăiește pentru cinstirea și preamărirea lui Dumnezeu.

Prezența Domnului în viața unui creștin, îl ridică pe acesta deasupra lucrurilor deșarte care se urzesc în inimă, conferindu-i aceea ce singur nu poate: să reflecteze chipul lui Hristos.

Și ce minunat este sfîrșitul pe care creștinul trebuie să-l aștepte. Evanghelia nu este săracă în descrierea a ceea ce vor moșteni cei ce vor duce cu succes credința pînă la capăt. Pentru a intra însă în bucuriile acestora, credinciosul trebuie să devie asemănător Domnului Hristos. Acesta este înțelesul și scopul Evangheliei; de a elibera pe cei păcătoși de tot ce este rău; păcatul cu întregul cortăgiu de rele, culminînd cu moartea, și a-i face asemănători Domnului și Maestrului lor. Cînd Evanghelia a săvîrșit aceasta într-o inimă, atunci ea și-a îndeplinit scopul, care este în final mîntuirea și viața veșnică.

Dacă adevărul în care tu crezi, nu ți-a dat încă această experiență, atunci el nu și-a atins pînă acum scopul său cel mai înalt. Cînd cineva prin credință, rugăciune și statorni-

(Continuare în coop. 3-a)

EPISTOLA CĂTRE EVREI

Continuând studiul nostru cu privire la epistola către Evrei, ajungem la cel care avea să joace un rol uriaș în viața bisericii creștine primare și chiar pînă astăzi, la apostolul Pavel.

Raportul Sfințelor Scripturi ne transmite faptul că unul dintre cei mai zeloși împotriviți ai creștinilor în timpul primei biserici apostolice — era Saul, un tînăr Fariseu. Fapte 1,3. Propria lui mărturie este aceea că: „I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința să-i facă să hulească“. Fapte 26,11.

Acesta a fost bărbatul pe care Dumnezeu l-a chemat ca să fie „un vas... ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Izrael“. Fapte 9,15. Pe drumul Damascului, unde se îndrepta spre a pune în lanțuri pe cei ce umblau „pe calea credinței“ spre a-i duce la Ierusalim (Fapte 9,2), el însuși a fost prins de Dumnezeu, și după deplina sa recunoaștere a Autorității Divine, a început să vorbească despre Mintuitorul său. Acest lucru a trezit ura Iudeilor și astfel el a fost obligat să fugă spre a-și scăpa viața. Puțin după aceea Pavel s-a retras în Arabia, unde a petrecut un timp, poate ani, într-o izolare completă și apoi în mod liniștit și-a început lucrarea sa publică.

Următorii ani, ne furnizează puține vești despre Pavel. Că el trebuie că a fost activ, este un lucru evident, căci Pavel nu putea fi mult timp inactiv. Acești ani au fost ani de pregătire pentru lucrarea pe care Dumnezeu o avea pentru el, și pe care el trebuia s-o îndeplinească. Este cert că în acest timp el a studiat foarte mult și a meditat profund, căci atunci cînd în cele din urmă el și-a în-

ceput lucrarea publică, întreaga lui concepție religioasă era maturizată, iar teologia lui ajunsă la coacere. El meditase profund asupra tuturor lucrurilor și acum era gata pentru lucrarea la care Dumnezeu l-a chemat.

PRIMUL CONSILIU BISERICESC

Cîțiva ani mai tîrziu îl găsim pe Pavel în Antiohia, lucrînd împreună cu Barnaba și alții. Aici el a fost întărit pentru lucrarea Evangheliei. Fapte 13,1-3. După întărirea lui prin binecuvîntare, apostolul Pavel a început prima sa călătorie misionară, care l-a adus direct în contact cu Neamurile. În această călătorie el s-a întîlnit atît cu succesul, cît și cu opoziția. A fost considerat ca zeu și de asemenea a fost impropriat cu pietre și lăsat ca mort. Cînd el și Barnaba s-au întors la Antiohia, ei au povestit Bisericii „tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței“. Fapte 14,27.

Lucrarea lui Pavel printre Neamuri n-a găsit aprobarea aceloră dintre credincioșii Iudei care erau susținători ai legii ceremoniale. Aceasta s-a datorat în mare măsură faptului că el nu a cerut Neamurilor să se supună ritualului circumciziunii și să observe legea lui Moise.

Cînd toate acestea au fost cunoscute de biserica din Ierusalim, „cîțiva oameni veniți din Iudea“ au coborît în Antiohia și n-au ezitat a spune noilor credincioși: „Dacă nu sinteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mîntuiți“. Fapte 15,1. Aceasta a dat loc la „mici disensiuni și dispute“, care au fost totuși suficiente ca biserica din Antiohia să hotărască „ca Pavel și Barnaba, și cîțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri“. Fapte 15,2.

Pavel a fost de acord cu aceasta, și la timpul potrivit el și Barnaba au sosit la Ierusalim, unde ei s-au întîlnit cu apostolii și bătrînii Bisericii și le-a „istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei“. Fapte 15,4. Pe cînd își povesteau lucrarea printre Neamuri unii din partea Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească legea lui Moise“. Fapte 15,5.

Era în mod evident speranța tuturor ca vorbirea lui Pavel să satisfacă pe apostoli și bătrîni, pe măsură ce ei luau cunoștință de binecuvîntările ce însoțeau lucrarea celor doi slujitori ai lui Dumnezeu. Dar cînd Fariseii și-au afirmat hotărîrea că „era necesar să fie tăiați împrejur și să li se ceară să păzească legea lui Moise“, n-a mai fost posibilă evitarea unei discuții publice. Ca urmare a acestui fapt, „apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut și a avut loc o mare discuție“. Fapte 15,6-7. Că Pavel și Barnaba erau în centrul discuțiilor, nu poate fi nici o îndoială. Mai tîrziu, Pavel vorbea despre opoziția săi spunînd că „noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămînă cu voi“. Gal 2,5. Pavel a rămas pe poziția lui. A fost o dezbatere interesantă și vie.

În cele din urmă, apostolul Petru s-a ridicat și a spus: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă Cuvîntul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfînt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucît le-a curățit inimile prin

credință. Acum dar, de ce ispiți pe Dumnezeu, și puneți pe grunzul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, sintem mintuiți prin harul Domnului Isus". Fapte 15,7-11.

Miezul vorbirii lui Petru a fost acela că el nu considera că legea ceremonială trebuie să fie impusă Neamurilor, așa cum Dumnezeu a arătat că El „n-a făcut nici o deosebire între noi și ei, intrucit le-a curățit inimile prin credință". Recomandarea lui a fost aceea că Neamurilor nu trebuie să li se impună circumciziunea.

După vorbirea lui Petru „toată adunarea a tăcut" în timp ce Pavel și Barnaba le istorisea toate semnele și minunile, pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor". Fapte 15,12.

HOTĂRÎREA BISERICII

Iacob, care prezida această întrunire, a luat cuvîntul prezentînd hotărîrea bisericii. El a declarat că Petru a vorbit în armonie cu „cuvintele proorocilor, după cum este de scris: După aceea, mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărîmăturile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu". Fapte 15,15-17.

Și el a prezentat hotărîrea bisericii ca „să nu se pună greutăți acelorora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu; ci să li se scrie doar să se ferească de pîngăririle idolorilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sînge. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat". Fapte 15,19-21.

Ca rezultat al acestei întruniri, doi oameni au fost trimiși cu Pavel și Barnaba în Antiohia cu o scrisoare scrisă de apostolii și bătrînii Bisericii, în care se spunea: „Fiindcă am auzit că unii, plecați dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au tulburat prin vorbirile lor, și v-au zdruncinat sufletele, zicînd să vă tăiați îm-

prejur și să păziți legea; noi, după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gînd, am găsit cu cale să alegem niște oameni, și să-i trimitem la voi, împreună cu prea iubiții noștri Barnaba și Pavel, oamenii aceștia, care și-au pus în joc viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos.

„Am trimis dar pe Iuda și pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleași lucruri. Căci s-a părut nimerit Duhului Sfînt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decît ceea ce trebuie, adică să vă feriți de lucrurile jertfite idolorilor, de sînge, de dobitoace sugrumate, și de curvie, lucruri de care dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși". Fapte 15,24-29.

Pavel, în prezentarea istorisirii vizitei lui la Ierusalim, a adus în plus aceste informații: „După patrusprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. Ne-am suit, în urma unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia, pe care o propovăduiesc eu între Neamuri, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar. Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur". Gal. 2,1-3.

Este important faptul că Pavel a găsit necesar să meargă la Ierusalim și să se consfătuiască cu frații în legătură cu circumciziunea și de asemenea a vorbi, „îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar". Gal. 2,2.

Această hotărîre a Consiliului a aruncat o interesantă lumină asupra condițiilor din biserică din Ierusalim. Nu numai că cei credincioși continuau să observe legea ceremonială, la mulți ani după Domnul Hristos, dar o mare parte din Biserica considera că Neamurile trebuie să se circumcidă, la fel ca și Iudeii. Hotărîrea însă, se limita numai la Neamuri. Ei erau eliberați de obligația de a observa legea ceremonială, în timp ce Iudeii aveau să continue să o observe și mai departe. Astfel, Pavel a cîștigat numai o victorie parțială. El putea acum în mod liber să meargă

la Neamuri, cunoscînd că ei nu aveau să fie obligați a se circumcide.

În timp ce statutul Neamurilor a fost astfel stabilit în acest prim Consiliu al Bisericii, principiul susținut, acela al legii ceremoniale, nu se pare că a fost recunoscut. Totuși, cu toate acestea, s-a făcut un mare pas înainte. Neamurile erau libere, erau scutite de jugul robiei „pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta". Fapte 15,10. Odată acest pas făcut, nu va mai trece mult ca acest principiu să se vadă aplicat atît Iudeilor, cît și Neamurilor.

AL DOILEA CONSILIU DE LA IERUSALIM

Anii următori, Pavel i-a petrecut într-o muncă laborioasă, asiduă, în multe părți din jurul Mediteranei, lucrînd deopotrivă printre Iudei și Neamuri. Cam în jurul anului 60, sau puțin mai tîrziu, el a vizitat din nou Ierusalimul spre a prezenta un raport al lucrării pe care o îndeplînise. Cînd frații au auzit raportul lui Pavel, „au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi i-au zis: Vezi, frate, cîte mil de Iudei au crezut, și toți sînt plini de rîvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii, care trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit. Deci, fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați, care au făcut o juruință. Ia-i cu tine, curățește-te împreună cu ei, și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rînduială, și păzești Legea. Cu privire la Neamurile, care au crezut, noi am hotărît și le-am scris că trebuie să se ferească de lucrurile jertfite idolorilor, de sînge, de dobitoace sugrumate și de curvie". Fapte 21,20-25.

voință, un zîmbet, un cuvînt de încurajare, o mînă de sprijin în momentul oportun, poate valora adesea cît o viață de om. Intr-un singur gest de bunătate, există o putere extraordinară. Ea poate topi pînă și cea mai împietrită inimă. Atinse de o mînă iubitoare și trezite printr-o atitudine binevoitoare, coar-dele sensibile ale minunatului suflet omenesc, care erau rupte cîndva, îndepărtate, sau uitate, vor vibra din nou, încadrîndu-se în simfonia policromă a vieții noastre. Chiar și cel mai insignifiant act de bunătate, poate avea o profundă influență în viața cuiva.

Am cetit cîndva un poem care descrie o întîmplare petrecută aievea. Odată un tînăr mergea printr-o pădure fără un țel precis. La un moment dat întîl-nește un bătrînel, care cu un topor încerca să scoată o rădăcină din pămînt. Mîinile îi tremurau și nici puterea nu-l mai ajuta prea mult. Se vedea clar că ceea ce voia, ceea ce era nevoit să facă, întrecea cu mult puterea brațului său slăbit de povara anilor, iar răbdarea lui, ajunsese la limita rezistenței sale. Tînărul îi ceru voie să-l ajute. Prinse în mîinile sale toporul și din cîteva lovituri lucrarea fu săvîrșită. Mulțumirea bătrînelului se revărsă ca o avalanșă acum.

„Și lacrimi în ochii lui șterși izbucniră... și mulțumiri revărsate potop și spontan ca din mare, in-

cît socot că niciodată pînă atunci bucuria-i nu fu mai mare“. Da... bunătatea este de două ori bine-cuvîntată. Binecuvîntează pe cel ce o manifestă, și este o binecuvîntare și pentru cel asupra căruia este manifestată. Îmi aduc aminte de cuvintele unui venerabil părinte al bisericii creștine care spunea astfel:

„Pe drumul vieții mele, aștept să trec o singură dată. De aceea, orice lucru bun, orice faptă de bunătate și orice cuvînt de bine ce poate fi adresat unei inimi ce are nevoie de toate acestea, să le îndeplinesc acum, căci pe acest drum, nu voi mai trece vreodată“.

Bunătatea, este iubirea în acțiune, o contribuție la fericirea altora. Cu cît vom fi dispuși a fi mai puțin egoiști și vom sluji mai mult binelui obstesc, binele altuia, cu atît mai mare va fi experimentarea bucuriei cerești în viața noastră. Și o pace liniștită și binefăcătoare va face ca viața noastră să ajungă o reflectare a vieții și caracterului Domnului Hristos care ne spune: „Învățați de la Mine căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“. Da, căci roada Duhului... este dragoste, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine și credințioșia“. Gal. 5,22.

Redacția

sistemului ceremonial, cu o explicație a noului sistem care trebuia să-și ocupe locul său. Dar acum, Pavel era în închisoare și nu putea personal să viziteze bisericile. Credințioșii, și în mod deosebit biserica din Ierusalim, aveau nevoie de ajutor și el nu putea întîrzia mult. Armatele romane erau în marș; erau războaie și se auzeau vești de războaie; și nu avea să treacă mult pînă cînd armatele imperiale ale Romei aveau să fie la porțile Ierusalimului. Cînd orașul avea să fie luat, atunci avea să fie prea tîrziu. Deci ce trebuia făcut, trebuia făcut repede.

Atunci deodată, exact la timpul oportun, a apărut epistola către Evrei, aducînd exact ceea ce era necesar. Ea a venit ca un rezultat direct al providenței spre a salva biserica din Ierusalim. Cum a luat ea ființă? Cine a scris-o? Vom avea ocazia să parcurgem în viitor răspunsurile îndreptățite la aceste întrebări, cum și la altele cuprinzînd probleme de doctrină creștină, de pură teologie, probleme tratate în paginile acestei deosebite epistole din canonul Noului Testament.

D. POPA

EPISTOLA CĂTRE EVREI

În Ierusalim se găseau în acel timp „mii de Iudei“ care credeau. Aceștia erau cu toții „plini de rîvnă pentru lege“. Iacob și bătrînii au sfătuit pe Pavel să ia patru oameni și cu ei să îndeplinească unele cerințe ceremoniale minore, nu vitale în sine, dar care trebuia să demonstreze că Pavel umblă în ordine și păstrează legea. Pavel a mers cu acești bărbați și a îndeplinit curățirea cerută de lege. Ca un rezultat al unei greșite înțelegeri din partea autorităților templului în legătură cu bărbații ce însoțeau pe Pavel, el a fost arestat și pus în lanțuri. Fapte 21,33.

Este important de reținut faptul că după aproape treizeci de ani de la moartea Domnului Isus, în Ierusalim erau mii de Iudei care credeau în solia vestită de umilul Galilean, și totuși aceștia erau plini de riv-

nă față de legea ceremonială, și că aceștia erau așa de influenți în Biserică, încît Iacob, bătrînii Bisericii și chiar Pavel, considera necesar să se supună prejudiciilor lor. Biserica din Ierusalim nu s-a îndepărtat de ideea Vechiului Testament cu privire la închinare, și păzea încă rînduiețile pe care Pavel le considera expirate în ceea ce privea valabilitatea lor după Golgota.

Deși aceasta nu era situația existentă în alte Comunități — cel puțin acolo unde influența lui Pavel predomina — exemplul bisericii din Ierusalim a afectat însă în mod puternic pe credințioșii de pretutindeni.

În aceste împrejurări era natural ca Pavel să simtă nevoia ca și credințioșilor Iudei să li se dea sfaturi și învățături care să clarifice natura temporală, provizorie, a sistemului Levitic,

(Urmare din pag. 11-a)

viața spirituală, o urcare cât mai sus pe scara neprihănirii.

Harul divin, prinzind mîna credinței noastre, ne oferă îndreptățirea, neprihănirea prin Hristos; ne oferă posibilitatea atingerii staturii desăvirșite în Isus Hristos, ne deschide o cale luminoasă și fericite către o viață curată, nobilă, sfîntă.

Scriind credincioșilor din Roma, apostolul Pavel căuta să lămurească minții lor marele aport al harului în chemarea lor la pocăință și apoi în creșterea lor în credință. „Prin har“ sînteți socotiți voi neprihăniți „prin răscurpărarea care este în Isus“. Rom. 3,24.

Eruditul Pavel, cel căruia Dumnezeu îi descoperise desfășurarea planului de răscurpărare a oricărui păcătos ce-și întinde mîna credinței lui, fie ea cît de slabă și tremurîndă, dar și-o întinde cu dorința de a prinde mîna de har ce i se oferă, îi dă asigurarea că va putea atinge neprihănirea, o stare de har după plăcerea lui Dumnezeu și încă, „răscurpărarea care este în Isus Hristos“.

Har... răscurpărare. Cît de cuprinzătoare sînt aceste cuvinte și cum se îmbină ele în chip minunat de armonios în vederea mîntuirii credinciosului ce prinde această mîna a harului lui Dumnezeu.

Ulițele satelor, tîrgurilor și orașelor pe unde călcau pașii Domnului Hristos erau martore ale acestui mare adevăr că glasul cel mai stîns al credinței rostit de un păcătos ce voia să scape din ferecăturile în care-l prinsese Satana era prins de urechile Domnului Isus care Se grăbea a-Și face loc prin gloată pînă la El și să-i ofere prin harul Său descătușarea din strînsoarea păcatului și odată cu aceasta sănătatea și calea însorită a neprihănirii.

Religia lui Hristos, „starea de har“, înseamnă mai mult decît iertarea păcatelor; ea înseamnă îndepărtarea păcatelor noastre și umplerea golului cu darurile de har ale Spiritului Sfînt.

Cu cîtă tărie se ridică apostolul Pavel să lămurească credincioșilor din Roma rostul harului în viața de credință, cînd pune pe acești credincioși să-și răspundă singuri: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul“? Și apostolul răspunde în chip hotărît: „Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat“? Rom. 6,1. 2.

„Du-te și nu mai păcătuie“, „scoală-te și umblă“ erau cuvintele Domnului Isus adresate mereu și mereu celor liberați de sub povara păcatului și aduși în acea fericită stare de har plină de binecuvîntări. O ocazie nouă și fericită oferea Domnul Isus fiecăruia, vrînd să-i spună că nu-i va fi de ajuns iertarea dobîndită în momentul acesta dacă ea nu va fi însoțită de hotărîrea de îndepărtare a păcatelor din viața de după aceea.

„Scoală-te și umblă“, ridică-te în capul oaselor tale, ridică sus capul și pășește cu pas sigur pe calea unei vieți de curăție și de nobilă viețuire ce-ți este pusă înainte; lesă uitării tot ce a împiedicat mersul tău liber și umblă de aci înainte hotărît, departe de orice te-ar mai putea întina.

Dar nu este de ajuns a ne mulțumi numai cu această curățire, cu această îndepărtare a păcatelor, ci pasul imediat următor este ca locurile rămase goale în viața noastră creștină să fie umplute cu darurile cele binecuvîntate ale harului ce ne sînt oferite de Spiritul Sfînt, transformînd lăuntru făpturii noastre într-un templu minunat al lui Dumnezeu, într-o priveliște de cinste și de laudă în văzul oamenilor.

Ce raport minunat al harului în lucrarea Spiritului Sfînt! În locul păcatului, harul își va manifesta multiplele lui căi de înfericire a creștinului. Prin harul lui Hristos, fiecare creștin trebuie să-și lucreze propria sa neprihănire, aceasta putînd a se înfăptui prin via legătură

cu Tatăl și Fiul. Harul este forța lucrătoare a neprihănirii pusă la îndemîna și la dispoziția fiecăruia dintre credincioși. Fiecare dintre noi trebuie să facă această experiență, ce se va dovedi de o nespuse de mare valoare. Numai harul ne va putea ajuta să facem din neprihănirea noastră ceva adevărat, de preț, și demn a ne urzi veșmintul pentru ospățul ceresc.

„Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu“ (Gal. 2,21), scria apostolul Pavel credincioșilor din Galatia, arătînd rîvna lui de a-și dovedi completa predare a sa lucrării lăuntrice a harului în vederea progresării tot mai mult în întruchiparea în el a ființei Domnului Hristos, ținta supremă a lucrării harului.

În același gînd și cu aceeași dorință față de credincioși, apostolul Petru le scria: „Harul să vă fie înmulțit“ și „creșteți în har“. 1 Petru 1,2; 2 Petru 3,18.

Înseamnă de aci că această „stare de har“ despre care vorbește apostolul Pavel (Rom. 5,2) nu este ceva static, ci este o stare de continuă creștere în har, de noi experiențe de înaintare, o îmbogățire spirituală prin „har după har“.

„Nu că am și cîștigat premiul sau că am ajuns desăvirșit“, scria apostolul Pavel credincioșilor din Filipi. Apostolul nu-și socotea încheiată alergarea credinții sale ci vedea că mai are de cîștigat încă noi biruințe spirituale față de păcatul care căuta la orice pas să-l doboare. Însă aceasta nu-l descuraja nicidecum căci el adăugă: „dar alerg înainte... alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“. Filip. 3,12. 14.

În vederea atingerii țintei chemării cerești spre o viață cît mai aleasă, cît mai sfîntă,

apostolul Pavel socotea harul drept forța lucrătoare activă spre desăvîrșirea lui.

„Prin harul lui Dumnezeu sînt ce sînt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic“ putea scrie apostolul credincioșilor din Corint, privind la creșterea spirituală, la înțelegerea largă a jertfei Domnului Hristos la care ajunsese.

„Cine ești Tu, Doamne“, spuse Saul pe cînd se găsea pe calea spre Damasc. Cunoștea Saul multă doctrină religioasă, era versat în sumedenie de tîlcuiri și interpretări talmudice și scripturistice, însă cînd fu să discearnă glasul divin, dădu greș. La fel se poate întîmpla cu fiecîre credincios care face din credință o filozofie înaltă pe care poate că nici el nu o pricepe și cu care incurcă și gîndirile altora. Și prins în acest păienjenis de filozofie religioasă, numită de el credință, nu mai este în stare să audă glasul lui Dumnezeu ce vrea să-i îndrume pasul spre adevărul rost și înțeles al credinței.

Dar au trecut zile și ani de la experiența de la porțile Damascului și ceea ce cîndva fusese o nebuloasă spirituală, cu trecerea vremii, cu strădania tot mai mare a înțelege ce înseamnă creștinism cuprinzător a multepilor domenii din viață, apostolul Pavel pricepu că numai datorită lucrării harului asupra minții sale-putuse ajunge el aici.

Influența și puterea harului se dovediră în viața lui de credință factori activi, modelatori și transformatori a întregii sale făpturi și pe drept cuvînt și plin de convingere putu el spune : „Harul Lui față de mine n-a fost zadarnic“ și „prin harul lui Dumnezeu sînt ce sînt“.

Cel care cu ani în urmă întrebase nedumerit : „Cine ești Tu, Doamne“, cînd neaua vremii se lăsase asupra capului său, scriind ucenicului său Timotei despre desfășurarea vieții sale în nădejdea creștină, putu spune plin de convingere : „Știu în cine am crezut“. 2 Tim. 1,12.

Ca și o daltă ce în mina unui iscusit sculptor modelează în-

cetul cu încetul în piatră un chip minunat, la fel harul dăltuise în apostolul Pavel în răstimp de ani chipul și caracterul Domnului Hristos pe care acum îl cunoaștem, căci „ce azi“, spunea el, „sînt datorită harului lui Dumnezeu“.

Scriind credincioșilor din Roma despre lucrarea harului în viața de credință, apostolul Pavel prezintă harul ca o forță dinamică, ca un dinamism minuitor și o siguranță biruitoare asupra păcatului : „Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har“. Rom. 6,14.

„Prin har ați fost mîntuiți“ spusese apostolul credincioșilor din Efes, și celor din Roma le dă asigurarea că „păcatul nu va mai stăpîni“ asupra celor care în viața lor de credință vor îngădui harului să-și facă lucrarea. Harul se va dovedi în viața credinciosului ca o forță păstrătoare în curăție.

Prin harul dat lor, credincioșii pot cîștiga biruințe care, din cauza părerilor lor greșite și preconceptuate, din cauza lipsurilor din caracterul lor, din cauza neluminării minții și a unor păreri stîlcite în ale credinței, și din cauza micimii credinței lor li se păreau cu totul imposibile.

Starea aceasta de har cu rămînerea sub stăpînirea lucrării harului, nu înseamnă cîtuși de puțin o poziție în care Legea poruncilor lui Dumnezeu nu ar mai avea nici o putere sau că harul ar anula pretențiile ei anulînd tot ceea ce ea cere.

Ar însemna de aci că din moment ce sîntem sub har, aceasta, înțeles numai ca marea îndurare a lui Dumnezeu, oricare ar fi păcatul nostru și ori de cîte ori el se va repeta în viața noastră, din moment ce sîntem sub har, el va fi făcut ca inexistent, credinciosul fiind liberat de vreo osîndă din pricina lui, lucrul acesta putîndu-se repeta continuu, căci harul ar șterge și ar anula orice păcat, care nu va mai avea astfel nici o putere de stăpînire asupra noastră, a ne osîndi în cărțile cerești.

Dar departe de aceasta, înțelesul textului este cu totul altul. Har și Lege, stă fiecare în deplină autoritate, fără ca să se anuleze sau să se desființeze întreolaltă.

Cît de limpede și fără putință de tăgadă prezintă apostolul Pavel experiența la care trebuie să ajungă fiecare credincios ce trăiește o viață a harului : „Ce urmează de aici? Să păcătuiim pentru că nu mai sîntem sub Lege ci sub har?“ Și spre a nu lăsa loc vreunei nedumeriri răspunde chiar el, clar : „Nicidecum“ ! Rom. 6,15.

Legea poruncilor lui Dumnezeu este pentru credincios oglinda ce-i arată starea lui spirituală, dacă vreo pată întinează caracterul său, dacă vreo faptă nu cadrează cu pretențiile sale de credincios.

Pe de altă parte harul, mîna ce o întinde Dumnezeu credinciosului, este puterea divină transmisă în felul acesta lui spre a-și recunoaște vina ce această Lege i-o arată, a se pocăi și apoi a duce o viață fără de reproș înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. În felul acesta păcatul nu va mai stăpîni asupra credinciosului căci el nu se va mai găsi în viața lui sub nici o formă, deoarece harul va aduce cu sine acea putere de a nu-l mai săvîrși.

Harul se va dovedi a fi în credincios o forță biruitoare asupra oricărei ispite la păcat, care nu va mai avea astfel putere de stăpînire. Și astfel, harul va face cu puțință credinciosului a privi Legea divină ca ceva plăcut lui a o împlini, ca un îndrumător prețios spre o viață curată și de cinste.

Împlinirea Legii cerești devine atunci o urmare firească și fericită a celui ce trăiește sub har.

Trăirea sub har a credinciosului este viața dusă de el într-o stare de neprihănire, de totală curăție și nobleță de simțăminte, gîndire și fapte. Și la această stare de neprihănire nu ajunge fiindcă ține învățătura divină, ci inversul este adevărat, și anume : ține Legea divină fiindcă este neprihănit.

Legământul harului cere credinciosului tot atât de mult cât i-a cerut și în Eden; adică deplină armonie cu Scriptura lui Dumnezeu care este sfântă, bună și dreptă.

Fiece pasiune nesfântă trebuie ținută sub controlul unei judecăți sfințită prin harul lui Dumnezeu revărsat din belșug, și când toți credincioșii vor crește în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru, vor urî păcatul și egoismul. Continuu are loc o reînnoire morală; privind continuu la Isus, ei ajung a fi asemenea Chipului Său și sint găsiți desăvârșiți în El.

Cît de minunat concretizează un poet religios acest gînd prin versul:

„Să fii în întunec un munte
de lumină
Ce răspindește raze întocmai
ca un far,
De-a Domnului lumină să-ți
fie viața plină,
Să strălucești ca acela ce-i
transformat de har“.

(Titu Zamfir)

Harul aduce cu sine în viața credinciosului forța transformatoare. Sfințirea este lucrarea harului lui Dumnezeu prin care sufletul credinciosului este mai mult și tot mai mult reînnoit după chipul lui Dumnezeu și făcut apt pentru moștenire sfinților.

„Chipul lui Dumnezeu poate fi refăcut prin harul răscum-părător. Lucrarea transformării de la nesfințire la sfințenie este ceva continuu. Zi de zi Dumnezeu lucrează la sfințirea credinciosului și lui îi revine să conlucreze cu El. El trebuie să adauge har lângă har, și lucrînd după planul adăugirii, Dumnezeu lucrează pentru el după planul înmulțirii“.

„Sfințirea sufletului prin lucrarea Spiritului Sfînt înseamnă sădirea naturii lui Hristos în firea credinciosului. Religia Evangheliei este Hristos în viață — un principiu viu și lucrător. Este harul lui Hristos descoperit în caracter și în fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi despărțite de nici o parte a vieții zilnice. Orice ramură a experienței și activității creș-

tine trebuie să reprezinte viața lui Hristos.

Lăsat să-și facă lucrarea în sufletul credinciosului harul se va dovedi o forță de rezistare împotriva ispitelor, el primind putere morală, tărie a voinței și neșovăială în împlinirea țin-telor. În acest har există putere a-l face pe creștin să se ridice deasupra ademenitoarelor și zăpăcitoarelor ispite ale lui Satana și a deveni creștin sincer și devotat.

Cît de minunat concretizează pana inspirată vastă, profundă și măreața lucrare a harului în vederea mintuirii credincioșilor, cînd spune:

„O, prețios har! Mai de preț decît aurul curat! El înalță și innobilează spiritul mai presus decît orice alt principiu și îndreaptă simțămintele spre cer.

Să îngăduim acestui „prețios har“ a-și face pe deplin lucrarea sa sfințitoare în viața noastră creștină.

V. Florescu

Lucrarea Duhului Sfînt

„Atunci am zis: Iată-mă că vin... vreau să fac voia Ta, Dumnezeu!“.
Ps. 40,7.8.

Privind viața Domnului nostru Isus Hristos, ne dăm cu prisosință seama cît de mult S-a identificat El cu planurile lui Dumnezeu. Împlinirea acestei ținte mărețe I-a cerut atîta muncă, atîta neodihnă! *Biblia ni-L prezintă ca un „Om al durerii și obișnuit cu suferința“* Isa. 53,3. „S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moartea de cruce,.. Zi de zi

Îl întîlnim pe drumurile țării Sfînte vindicînd pe bolnavi, curățînd pe leproși și dezvăluind cu putere iubirea și planurile minunate ale lui Dumnezeu. Noroadele erau uimite de învățătura Lui. „El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, ... să mîngîie pe toți cei întristați,..“ Isa.61,1.2.

Dar a venit o zi cînd le-a spus cu duioșie: „Copilașilor,

mai sint puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus iudeilor că, unde mă duc Eu, ei nu pot veni tot așa vă spun și vouă acum,..“ Ioan 13,33. „Dar pentru că v-am spus aceste lucruri întristarea v-a umplut inima“. „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să mă duc“. Ioan 16,6,7. „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac“. Ioan 14,16.

Un alt Mingiietor însemnează un al doilea Mingiietor. Hristos fusese primul Mingiietor. El a alinat multe suferințe, a îmbărbătat suflete, a șters lacrimi și a adus pacea și bucuria în atâtea inimi. Clipa plecării Lui acum era aproape. Cu câtă gingășie le vorbește: "Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi". Ioan 14,18.

Intrucît Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sînt una, acest "Mă voi întoarce la voi" este o aluzie directă la Duhul Sfânt care avea să vină, să aducă la îndeplinire minunatul plan de mîntuire. „El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu“. Ioan 16,14. 15. Rețineți cuvintele: „va lua din ce este al Meu“ și puneți-le alături de Cuvîntul din Coloseni 2,9.3. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii... În El „sînt ascunse toate comorile înțelepciunii“.

Cît de bogat și de insondabil este izvorul din care Duhul ne împarte daruri; „Tot ce are Tatăl este al Meu“. Așa dar Domnul Hristos posedă toată avuția Tatălui Său iar El, la rîndul Lui, a fost dăruit omînrîii. "Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu". Și dacă ni l-a dat pe Hristos, cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile?

„Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește“. 1 Cor. 12,11. Vorbînd despre Duhul Sfînt, Mîntuitorul a zis: „Duhul este acela care dă viața“. Ioan 6,63. E în planul lui Dumnezeu ca El să se reverse peste Biserica Sa, așa cum se revarsă ploaia pe pămînt, ca să aducă înviore și viață“. Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră... mijlocește pentru noi. Rom. 8,26. „Conduce în tot adevărul“, fiind El însuși autorul Sfințelor Scripturi după cum se exprimă și apostolul Petru: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu mînați de Duhul Sfînt“. 2 Petru 1,21.

„Luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopii“. Fapte 20,28. Așa dar, El se ocupă de Biserică, conducînd-o, avertizînd-o săvîrșind nașterea din nou și mijlocînd cu suspine negrăite pentru ea.

O descoperire sublimă despre lucrarea Duhului Sfînt o găsim în 1Cor. cap. 12. Aci Duhul este înfățișat ca fiind dătătorul tuturor darurilor. „Sînt felurite daruri, dar este același Duh (Vers. 4); „unuia îi este dat prin Duhul să vorbească despre înțelepciune, altuia să vorbească despre cunoștință datorită aceluiasi Duh, altuia credința altuia darul tămăduirilor prin același Duh“. Vers. 8.9. Dar pentru care motiv înzestreează Duhul Sfînt pe aceia care îl primesc în inimă? Versetul 7 ne dă răspunsul: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora“. Hristos venînd pe pămînt a spus: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule“.

Despre Duhul Sfînt stă scris că mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. Rom. 8,27. În foarte multe locuri din Sfințele Scripturi găsim scris despre această voie a lui Dumnezeu pe care atît Fiul cît și Duhul Sfînt o urmăresc și o împlinesc în chip desăvîrșit. E interesant de văzut că după ce inspiratul apostol Pavel tratează în cap. 12 din 1. Corinteni. „Darurile duhovnicești“, în cap. 13, probabil cel mai slăvit pasaj din Sfințele Scripturi, el se ocupă despre tema: Dragostea. Citînd amîndouă capitolele ajunge în mod logic, la încheierea că după ce Duhul Sfînt înzestreează cu felurite daruri pe cei ce se lasă călăuziți de El, ei trebuie să ajungă în stare să iubească. Dumnezeu este iubire, și copiii Lui trebuie să aibă această asemănare cu El, trebuie să fie părtași de fire dumnezeiască. „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și n-aș avea dragoste... chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată ști-

ința, chiar dacă aș avea toată credința așa încît să mut și munții și n-aș avea dragoste, NU SÎNT NIMIC“. 1 Cor. 13,1.2.

Să revenim la cap.12 din 1 Corinteni: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora“. Pentru ce a fost dat darul înțelepciunii, al cunoștinții sau al credinții? Să strălucim doar ca niște stele pe care le admirăm pentru frumusețea lor dar care stau totuși departe de noi și care nu încălzesc nici nu fac să rodească nimic în lumea noastră? Vorbînd în această ordine de idei, sfîntul apostol Pavel spune: Cunoștința îngîmfă, pe cînd dragostea zidește.

Dumnezeu și natura ne oferă pilde desăvîrșite de iubire și slujire. Mărul de lîngă drum, floarea gingaș colorată și parfumată, soarele și luna - nimic nu există pentru sine. Toate au fost create să slujească o cauză măreață: binele, fericirea altora. Dacă totuși unii oameni s-au rătăcit în cărările egoismului, ce fac aceia cărora Duhul Sfînt le-a dat darul credinței?

Domnul Hristos a venit să fecă voia Tatălui. Duhul Sfînt duce mai departe lucrarea începută de Mîntuitorul, ajutîndu-ne în slăbiciunile noastre, mîngîindu-ne și dîndu-ne continuu noi puteri de viață. „Voi veți primi o putere cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi“. Fapte 1,8. Pentru ce acest beșug de felurite daruri? Mărul așteaptă cu ramurile încărcate să slujească nevoilor vieții, și floarea așteaptă să i se rezeze trunchiul firay pentru a însenina viața omului. Există o voință supremă a lui Dumnezeu în care tu și eu trebuie să ne încadrăm. Slaba și uneori sovăielnică noastră voință trebuie predată lui Dumnezeu. În Evanghelia după Ioan (16,13), citim: „Mîngiietorul are să vă călăuzească“. Ce minunat e să fim conduși de o ființă care nu este numai atotputernică dar ne și iubește, rămîne cu noi în veac, stă la usa noastră și bate, dorînd să cîneze cu noi. „Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească rălăcere ochii tăi în căile Mele“. Aceasta este dorința și bucuria

Lui. Duhul Sfint nu e un simplu vizitator ci, după cum stă scris: „El va fi cu voi și va fi în voi”.

Conduși de Duhul Sfint. „Umblați dar cirmuiți de Duhul”. Gal. 5,16. Motivele pentru care ni se cere aceasta sînt clar arătate în 1 Cor. 12,13: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup... și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”.

Marele nostru Domn și Mîntuitor Isus Hristos ne este nu numai un minunat învățător, dar El strălucește încă și mai puternic prin chipul ascultării Sale, prin felul cum S-a supus și S-a lăsat călăuzit de Duhul Sfint. „Duhul Domnului Se va odihni peste El, Duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul”. Isa.11.2. Cu ocazia vizitei Sale în Nazaret, cînd I S-a dat cartea proorocului Isaia, nu întîmplător El citește pasajul: „Duhul Domnului este peste Mine”... confirmînd profetia sus citată cu privire la viața Lui sub conducerea Duhului Sfint. După botez, „Isus plin de Duhul Sfint S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie”. Fără șovăire, El se lasă întru totul îndrumat de Duhul Sfint care prin postul extraordinar de patruzeci de zile îl pregătește pentru lupta pe care avea s-o dea cu ispititorul imediat după aceea. „Eu nu fac nimic de la Mine Însumi”. „Îmi plec urechea la pildele care Îmi sînt insuflate”. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule”, stă scris în sulul cărții despre El.

Hristos este pentru noi o pildă de bunătate, de iubire, o pildă de muncă neobosită, o pildă de încredere în Dumnezeu. Dar El apare încă și mai slăvit pentru noi prin pilda ascultării Sale. În adevăr „El S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce”.

Alături de sublimul Model divin, Sfîntul apostol Pavel vine cu următoarea declarație: „Toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii

ai lui Dumnezeu”. Așa dar, pentru a fi fii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim conduși de Duhul Lui. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”. Rom. 8,9. Dovada sigură a locuirii Duhului Sfint în noi sînt roadele Lui: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinciosia, blîndețea, înfrînarea poftelor”. Gal. 5,22.

Pentru marile noastre nevoi, pentru binele nostru prezent și pentru fericirea veșnică Isus ne zice:

„Luați Duh Sfint”

E buna plăcere a lui Dumnezeu ca fiecare credincios să primească Duhul Sfint. Darul acesta nu este o favoare cerească numai pentru cîțiva, ci El este oferit din tuturor copiilor lui Dumnezeu. „Luați Duh Sfint” este o invitație, este cea mai dulce invitație ce a fost vreodată rostită. Hărățuit de ispite, întristat de păcat, dezamăgit din pricina înfrîngerilor spirituale, creștinul este invitat să primească ca aliat și prieten al său pe Duhul Sfint al lui Dumnezeu. E minunat și aproape de necrezut, omeneste vorbind, ca Dumnezeu să dorească așa de mult după tovarășia cu copiii Săi. Și totuși în cuvinte de negrăită frumusețe și strălucire ne este înfățișat în Apocalips 3,20 tabloul unui Dumnezeu care bate la ușă și așteaptă să fie primit. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”. În duioase cuvinte se adresează El Bisericii: „Deschide-mi soră, scumpă, porumbiță, neprihănită!... Cînt. Cînt 5,2. „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Ier. 31,3. Iar prin profetul Isaia, același bun Dumnezeu ne vorbește: „Pot să se mute munții pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine”. Isa. 54,10.

Toți sîntem copii ai lui Dumnezeu, toți bem din aceeași băutură duhovnicească ce izvorăște din stîncă Isus Hristos. Precum o mamă nu-și poate uita copilul pe care-l iubește ci-l îngrijește și îl hrănește indiferent cîte sacrificii

i se cer, tot așa și Dumnezeu se ocupă de noi, cum nu se poate mai amănunțit.

Cît de întristată este o mamă cînd vede că copilul ei a pierdut pofta de mîncare sau a slăbit, ori nu crește așa cum ar trebui, potrivit îngrijirilor ei. V-ați întrebat vreodată de ce se spune că „Insuși Duhul mijlocește pentru noi cu sus-pine negrăite”? Cît de întristată e mama unui copil care nu vede sau care nu poate să meargă ori care are anumite apucături care-i fac rușine. Unii cred că Dumnezeu e Tatăl nostru doar fiindcă ne-a creiat, dar acestia uită că El este Acela care zilnic ne poartă povara”. Mai mult chiar: „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”. Isa 53,4.

Sînt multe făgăduințe în Sfintele Scripturi, dar una este arătată de Domnul Isus ca fiind făgăduința Tatălui. Referindu-se la darul Duhului Sfint, Mîntuitorul a spus: „Cereți și vi se va da... fiindcă oricine cere capătă... Cine este Tatăl acela dintre voi care dacă-i cere fiul său pîine să-i dea o piatră? Ori dacă-i cere un pește să-i dea un șarpe”? Și concluzia: „Deci dacă voi care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl nostru cel din ceruri va da Duhul Sfint celor ce i-L cer”. Așa dar, după bunătatea și judecata lui Dumnezeu darul Duhului Sfint este comparat, din punctul de vedere al trebuinței, cu cele mai elementare nevoi. Sînt amintite acele nevoi, cum ar fi de pildă nevoia de hrană, etc. care nesatisfăcute pun în primejdie viața.

Dumnezeu dorește să dea, ne invită chiar să luăm Duh Sfint. Dacă simțim nevoia de El, dacă flămînzim și însetăm după El, după o viață mai înaltă și mai curată, atunci singura condiție este „cereți”. Pare de necrezut făgăduința că „oricine cere capătă”. Și totuși cît este

ea de adevărată: Dar sîntem noi de acord cu lucrarea Lui? Sau dorim să-L avem doar ca Simon Magul care zicea: „Da-ți-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine îmi voi pune mîinile...” El dorea să capete acest dar, numai pentru a săvîrși anumite fapte deosebite. El nu cerea Duhul Sfînt ca să-l mustre de păcat, să-l călăuzească în tot adevărul. Într-un cuvînt, el nu era dispus să se lase condus, ci voia ca Duhul Sfînt să fie la dispoziția Lui.

Făgăduința Duhului Sfînt este pentru toți cei ce cred în El, pentru cei ce primesc lucrarea Lui în inimă, pentru cei ce se lasă conduși de El. Cînd Domnul Hristos a pornit pe drumul slujirii, El a primit Duhul Sfînt și a acceptat să fie condus de El. E interesant că în împrejurarea aceea, Duhul Sfînt s-a coborît „în chip de porumbel”. Învățătura ce o putem desprinde de aci cred că apare mai clară din cele ce se pot observa la unele specii de porumbei.

Într-o zi, pe cînd așteptam un tren, am văzut un mare număr de porumbei puși în cuști și care urmau să fie transportați la o mare distanță. Am stat de vorbă cu proprietarul lor, care mi-a spus, după cît mi-aduc aminte, că-i ducea la Oradea. Acolo le dădea drumul. Deși transportați într-un vagon închis și poate și noaptea, ei totuși se întorc acasă pe un drum pe care nu l-au parcurs niciodată mai înainte.

Am citit despre un arab care era o excelentă călăuză prin pustiu. Secretul că nu greșise niciodată drumul îl constituia faptul că el purta totdeauna în sîn un porumbel. Ori de cîte ori era în primejdia de a se rătăci, dădea drumul porumbelului care își lua zborul exact în direcția căminului său. Fiind legat de o sfoară, porumbelul îl orienta ori de cîte ori avea nevoie. Ce minunat simbol al puterii rînduite de Dumnezeu să ne călăuzească în viață.

Se istorisește că la 9 martie 1848, faimoasa cascadă Niagara era uscată; înghețul paralizase uriașa forță. Cîteva ceasuri mai tîrziu razele calde ale soarelui

dezlănțuiesc iarăși uriașa-i putere. Mă întreb dacă nu cumva răceala și indiferența fac ca puterea Duhului Sfînt să fie absentă din multe inimi. Noi toți am citit mărețul tablou redat în Ezechiel cap. 37 din care cităm numai versetele 7 și 8: „Am proorocit cum mi se poruncise, și pe cînd prooroceam, s-a făcut un vuiet și iată că s-a făcut o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele. M-am uitat, și iată că le-au venit vine, carnea a crescut și le-a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era încă duh în ele”.

Prin oboseala noastră putem realiza multe lucruri frumoase pentru Biserică. Dar dacă în toate cîte am săvîrșit nu pulsează un duh de viață nouă, totul se reduce la o simplă mașinărie. „Predicăm” cum spunea cineva „unei văi de oase. Crește carnea și ne acoperă de piele, dar numai Duhul le face să trăiască.

După ce ucenicii au fost educați timp de trei ani de Mare-

le Învățător, au primit în cele din urmă îndrumarea să aștepte făgăduința Tatălui.

Sfîntul apostol Petru arată foarte bine calea prin care Biserica poate primi Duhul Sfînt: „Pocăiți-vă... apoi veți primi darul Sfîntului Duh”. Unii au concepții cu totul diferite despre pocăință. Următoarele citate adresate în decursul vremii Bisericii, pot aduce prețioase învățături: „pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dinții”. Apoc. 2,5. „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc, fii plin de rîvnă dar și pocăiește-te”. Apoc. 3,19. Așa dar pocăința e o lucrare primordială în vederea primirii Duhului Sfînt. A fost necesar ca Isus să Se înalțe de pe pămînt. Urmarea înălțării și întronării Sale a fost coborîrea Duhului Sfînt. Dacă Hristos va fi întronat și în inima noastră, puterea, binecuvîntarea și mîngîierile Lui vor veni și peste noi.

A. Doroftei

INCHINARE

Scriitorii Bibliei în mod deschis recunosc că adevăratul Autor al Scripturilor este însuși Dumnezeu.

Petru caută să lămurească cît mai limpede acest lucru: „Nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt”. 2 Petru 1,21. În alt loc Petru descrie epistolele lui Pavel ca fiind scrise „după înțelepciunea dată lui”.

Pavel reamintește lui Timotei să nu uite Scripturile insuflete de Dumnezeu care l-au îndrumat spre credința în Isus Hristos. Vezi 2 Tim. 3,14-17.

Epistola către Evrei se referă la „multe rînduri și în multe chipuri, în care Dumnezeu” a

vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci”. Evr. 1.1.

Toți aceștia cunoșteau pe Dumnezeu. Asemenea lui Abraam, ei erau prietenii lui Dumnezeu (2 Cron. 20,7), și deci li puteau recunoaște glasul.

Moise a fost unul dintre aceștia, și „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul său”. Exod 33,11.

Acesta este motivul de ce scrierile lor se dovediră temeinice și demne de încredere. Ei cu toții cunoșteau pe Același Dumnezeu. Și prin rapoartele ce ne-au lăsat, și noi îl putem cunoaște.

Cu ocazia uneia din vizitele lui la Atena „el fu cuprins de

indignarea la vederea unei cetăți atît de idolatre. El se simți îndemnat să discute această problemă în sinagogă cu Evreii, cum și cu cei dintre Neamuri care se temeau de Dumnezeu, ba încă discuta zilnic în piețe cu cei pe care-i înțilnea". Fapte 17,16-17.

În cele din urmă el atrase atenția unor filozofi epicurieni și stoici. Cînd își dădură seama că Pavel căuta să le vestească despre alți dumnezei, care lor le erau străini, stăruiră de el să vorbească întregului sobor. Fapte 17,18.

Așa că Pavel merse cu ei în Consiliul Areopagului și-și începu memorabila sa cuvîntare.

„Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găsec foarte religioși. Căci pe cînd străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: „unui Dumnezeu necunoscut“ Ei bine, ceea ce voi cinștiți, fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu“. Fapte 17,22,23.

Din pricina necunoașterii lui Dumnezeu, în decursul secolelor s-a ajuns să se închine la o necrezut de mare felurime de obiecte.

În primul capitol din Romani Pavel descrie închinarea ce se obișnuia în zilele lui. El vorbește despre oameni a căror minți neluminate se întunecaseră într-atît de mult ca urmare a lepădării adevărului încît ajunseseră să se închine la „pășari, dobitoace cu patru picioare și tîrtoare“. Rom. 1,23.

Egiptenii adorau crocodilul; ba adorau și gîndacii!

Cînd preoții lui Baal se închină pe muntele Carmel, „și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulite, pînă ce a curs sînge pe ei“. 1 Regi 18,26. Ei socoteau că zeul va fi înduplecat de această purtare a lor.

Cînd adoratorii lui Moloh se adunau să se închine, își sacrificau pruncii în mîinile încinse ale înșelătorilor lor idoli. Vezi Levitic 18,21. Ei gîndeau că lucrul acesta plăcea zeului lor.

Astăzi, felul în care ne închinăm lui Dumnezeu, în co-

mun sau în taină, dezvăluie căruia fel de Dumnezeu ne închinăm noi.

Biblia învață că închinarea nu trebuie să fie întemeiată pe teama izvorită din neștiință. Mai de grabă ea trebuie să fie expresia iubirii, încrederii și admirației — fiindcă Îl cunoaștem atît de bine pe Dumnezeu.

Isus spuse femeii din Samaria: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem“, Ioan 4,22. Și cu cît cunoaștem mai mult despre Dumnezeu, cu atît mai puternic este motivul de respect și închinare.

În aducerea închinării nu trebuie să-și aibă loc frica. Așa cum lămurește Ioan: „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvîrșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvîrșit în dragoste“. 1 Ioan 4,18.

Pe temeiul a tot ce știi despre Dumnezeu, poți spune din toată inima că Îl prețuiești nespun?

În mod sincer poți spune că Îl iubești?

Mulți teologi au recunoscut că dacă există Dumnezeu, noi nu L-am putea cunoaște decît dacă El, Cel Nemărginit va găsi de cuviință să Se descopere nouă, niște oameni mărginiți. În ce direcție îți vei îndrepta racheta dacă vrei să găsești pe Creatorul acestui vast univers?

Mulți, împărtășesc convingerea că Dumnezeu cu adevărat S-a descoperit. El a făcut lucrul acesta în felurite chipuri. Pavel afirmă că destul de mult se poate cunoaște chiar numai din lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu.

Dar din toate, cea mai lămurită descoperire ne-a venit prin Isus Hristos.

Însuși Dumnezeu veni pe acest pămînt și trăi printre oameni și spuse: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“. Ioan 14,9.

„Dumnezeu, care dădu pămîntului nostru felurite lumină-

ri ale adevărului prin cuvintele profeților, acum, la sfîrșitul veacului de față, ne-a dat adevărul în Fiul...Acest Fiu, strălucirea slavei Lui, expresia nepătată a naturii lui Dumnezeu, El Însuși principiul susținător a tot ce există, săvîrși în persoană împăcarea dintre Dumnezeu și om“. Evr. 1,1-4

Capitolul continuă în a prezenta temeiul de a crede că El care veni să descopere pe Dumnezeu era El Însuși Dumnezeu.

„Cînd duce iarăși în lume pe Cel întîi născut, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!...“

„Cînd Fiului I-a zis: Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci. Evr. 1,6-8.

În epistola sa către biserica din Filipi, în mod lămurit Pavel recunoaște că atunci cînd Isus S-a născut printre noi ca o făptură omenească, Dumnezeu era Cel care Se umilise într-atîta. „Căci El, care din natură fusese totdeauna Dumnezeu, nu se prinse de prerogativele Sale de egal cu Dumnezeu, ci Se dezbrăcă de toate privilegiile prin consimțirea de a lua starea de rob și să Se nască asemenea omului muritor“. Filip.2,6,7.

Lui Nicodem Domnul Isus îi prezentă motivul cel mai simplu al venirii Sale. „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorît din cer, adică Fiul omului“. Ioan 3,13. Niciunul dintre noi nu s-a suit să aducă adevărul despre Dumnezeu.

În Evanghelia sa, Ioan prezintă o lămurire asemănătoare: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Dar Divinul și unicul Fiu, care trăiește în cea mai de aproape intimitate cu Tatăl, L-a făcut cunoscut.“ Ioan 1,18. Sau, așa cum redă o altă versiune: „Unicul Său Fiu, care este cel mai apropiat de inima Tatălui, El L-a făcut cunoscut“.

Și din moment ce Isus S-a întors în cer, primordiala noastră sursă de informație cu privire la Dumnezeu este Biblia.

Cercetarea din partea ta a Bibliei îți dă încrederea să spui: Noi ne închinăm la ceea ce cunoaștem?

În cuprinsul acestei vechi Biblii găsim pe Dumnezeu descris în felurite chipuri; Îl vedem preocupându-Se de problemele omenești în așa mare felurime de căi.

Încă din începutul raportului Bibliei, Dumnezeu este înfățișat coborînd pe Muntele Sinai să vorbească poporului Său.

În cea măreață zi muntele se acoperi cu fum și foc. Fulgere străluceau, trăznete bubuiau, și un mare cutremur clătina pămîntul.

Și Dumnezeu spuse lui Moise: Ține departe de popor. Dacă cineva va atinge muntele, să fie omorît. Om sau animal, să fie împroșcat cu pietre sau străpuns cu săgeți. Moise stabilî anumite margini în jurul muntelui. Dacă cineva ar trece dincolo, îl voi prăpădi!

Toți erau îngroziți. „Ei au zis lui Moise: Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. Exod 20,18,19.

Mulți ani mai târziu, Dumnezeu veni pe Muntele Măslinilor. De data aceasta oamenii nu văzură nimic care să-i îngrozească.

Cînd Isus privi în jos spre Ierusalim, El începu să spună îndurerat: O, sint atît de întristat. Atît de mult aș fi vrut să fac pentru tine, dar tu n-ai vrut să ascuți. Vezi Luca 19, 28-44.

Cu altă ocazie El Se tîngui: „Ierusalime, Ierusalime...! De cite ori am vrut să strîng pe fiii tăi, cum își strînge găina puii supt arpi, și n-ai vrut!” Luca 13,34.

Isus, în nemărginita Sa înțelepciune și în ultima analiză pentru binele întregului Său popor care se găsea la hotarele Canaanului, înțelese că lucrul acesta trebuie făcut. Și pedeapsa trebuia să fie îndesulător de zguduitoare spre a

face o nimerită impresie asupra celor de atunci.

Într-o noapte Fiul lui Dumnezeu invită la o cină pe unii din cei mai apropiați urmași ai Săi. Atmosfera din seara aceea era foarte apăsătoare. Nu exista nici un serv dispus să îndeplinească obișnuita spălare a picioarelor. Nimeni nu era dispus să se ridice și să slujească celor împreună cu ei oaspeți. Nici unul nu era dispus să spele picioarele, nici chiar Domnului.

În cele din urmă, liniștit, Isus porni și aduse un stergar și un lighean cu apă. Și înmărmuriți ucenicii putură vedea cum Marele Creator al vasului univers ingenunche și spălă douăsprezece perechi de picioare prăfuite! Vezi Luca 22,24-27; Ioan 13,1-18.

Admiri tu pe un Dumnezeu care face asemenea lucruri?

Unsprezece dintre ucenici făcură aceasta!

Însă unul nu. Iuda disprețui pe Isus tocmai fiindcă Se umilise într-atîta. Dumnezeu în care credea el nu s-ar fi degradat niciodată pînă într-atîta. Fapta plină de îndurare a Domnului făcu pe Iuda să dea pe Învățător în miinile vrăjmașilor Lui.

Chiar și după această memorabilă experiență din camera cinei, Petru încă mai avu multe de învățat despre Dumnezeu. Una din cele mai lămurite descoperiri o primi în curte, în timpul judecării lui Isus.

Neîndoios, totul depinde de continuarea studiului nostru. Azi viața este atît de ocupată încît cu toții sintem ispitiți să uităm vechiul obicei creștin de a studia Biblia.

„Altădată cînd voi avea mai mult timp, voi începe din nou” ne făgăduim nouă înșine.

Frumoase cuvinte de aminare!

În îndreptățirea de sine, și ca o scuză pentru necercetarea mai departe, unii ajung chiar acolo încît socotesc drept o virtute creștină să se prindă cu învîrtoșare de un sistem închistat de credință despre Dumnezeu.

Departe de a fi o virtute, aceasta este idolatrie. Căci miezul idolatriei este adorarea unei mărginite înfățișări a unui Dumnezeu nemărginit. Cînd cineva pierde rivna de a cunoaște cît mai deplin pe infinitul său Creator, el ajunge cu totul înclinat a se închina la ceea ce nu cunoaște.

Însă așa cum zise Isus femeii din Samaria, „Noi ne închinăm la ce cunoaștem”.

V. Florescu

EVANGHELIA MÎNTUIRII!

(Urmare din pag. a 14-a)

cie a devenit asemănător Domnului, el poate fi convins că cîmpul luptelor, lipsurile ispitele și suferințele de pe acest pămînt, va primi la sfîrșit răsplată nemuririi și a vieții veșnice pe un pămînt nou. În Ebr. 12,1 și Filip. 3,13 și 14 citim:

„Și noi, dar, fiindcă sintem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea”.

„Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru; uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înaintea; alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Gîndul acesta să ne însufletească pe toți!”

E. Boston

Curierul
ADVENTIST